

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Η. ΔΙΚΟΥ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
ΕΚΔΕΚΤΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :
δὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Βασίλισσα Μαρῶ, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Α. Δουμά, μετὰφ. Α. Σκαλίδου (Συν.). — Ἡ Λουομένη Χανούμισσα, μυθιστορία Λεῖλα-Χανούμ (Συν.). — Ὁ δεῦτερος ἔρωσ, διήγημα Γρ. Δ. Ξενοπούλου. — « Ὑπὸ τὸ φῶς τῆς Σελήνης ».

ΕΤΗΘΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Ἐν Ἀθήναις: δρ. δ, ταῖς ἡπάρχαις 6, τῷ ἔξωτερον 10
ΦΥΛΛΑ προηγουμένα λεπτὰ 20.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπέυθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσήμου καὶ χαρτονομισμάτων
παντὸς ἔθνους.

Τὸ βιβλίον ἦτο ἐκεῖνο, ὅπερ ὁ Φραγκίσκος εἶχεν ἀρτίσει εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ Ἑρρίκου. [Σελ. 233].

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡῶ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Μετὰφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.
[Συνέχεια ἴδι προηγουμένου φύλλον].

ΜΗ'

ΔΥΟ ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΙ' ΕΝ ΣΤΕΜΜΑ

— Προσκαλέσατε τὸν Ἀλανσῶν, εἶπεν Κάρλος προπέμπων τὴν μητέρα του.
Ὁ κ. Νανσύ ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἰαταγήν.
Ὁ δούξ τοῦ Ἀλανσῶν ἀνεσκήρτησε. Καὶ ὅμως ἔσπευσε εἰς τοῦ βασιλέως, ἐξ πολογισμοῦ. Εἰσελθὼν εὔρε τὸν Κάρλον

ὄρθιον καὶ συρίζοντα κνηγετικὴν τινα ἔφοδον, ἐνῶ τὸ βλέμμα του ἐξέφραζεν ἄσπονδον μῖσος.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης με ἐζήτησεν, εἶπεν ὁ δούξ Τί ἐπιθυμεῖ;

— Ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς εἶπω, ἀγαθέ μου ἀδελφέ, ὅτι διὰ νὰ ἀνταμείψω τὴν μεγάλην πρὸς ἐμὲ φιλίαν σας, ἀπεφάσισα νὰ πρᾶξω δι' ὑμᾶς ὅ,τι περισσότερον ποθεῖτε.

— Δι' ἐμέ;

— Ναί, δι' ὑμᾶς. Ἐνθυμήητε τί ἀπό τσοσούτου χρόνου ὄνειροπολεῖτε, χωρὶς νὰ τολμάτε νὰ ζητήσετε αὐτό, καὶ σᾶς τὸ δίδω.

— Βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, ὀρκί-

ζομαι ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἐπιθυμῶ, ἢ νὰ βλέπω τὸν βασιλέα ὑγιᾶ.

— Τότε πρέπει νὰ ἦσθε εὐχαριστημένος, Ἀλανσῶν. Ἡ ἀσθένεια, ἐξ ἧς ὑπέφερον κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐλεύσεως τῶν Πολωνῶν, παρήλθεν ἤδη. Ἐσώθη, χάρις εἰς τὸν Ἑρρικόττον, ἀπὸ τὴν μανίαν τοῦ ἀγριοχοίρου, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ με ξεσχίσῃ, καὶ προκειμένου περὶ ὑγείας οὐδὲν ἔχω νὰ φρονήσω εἰς τὸν ὑγιέστερον ἄνδρα τοῦ Κράτους μου. Ὅθεν δύνασθε, χωρὶς νὰ ἦσθε κακὸς ἀδελφός, νὰ ἐπιθυμήσετε καὶ ἄλλο τι, πλὴν τῆς ὑγείας μου, ἢ ὁποία ἔχει θαυμασίως.....

— Οὐδὲν ἐπιθυμῶ, βασιλεῦ.

— "Αφετε αυτά, Φραγκίσκε, εἶπεν ὁ Κάρολος ἀνυπομονῶν. Ἐπιθυμεῖτε τὸ στέμμα τῆς Ναβαρρας, διότι συνεννοήθητε μετὰ τοῦ Ἑρρικέττου καὶ τοῦ Δεμουῦ. Μετὰ τοῦ πρώτου ὅπως παρκιτηθῆ, μετὰ τοῦ δευτέρου ὅπως ἐνεργήσῃ νὰ τὸ λάβετε. Λοιπὸν: ὁ Ἑρρικέττος παραιτεῖται: ὁ δὲ Δεμουῦ μᾶς ὑπέβαλε τὴν ἐπιθυμίαν σας. Αὐτὸ τὸ στέμμα λοιπὸν τὸ ὁποῖον ἐποφθαλιμαίτε.

— Τί; ἠρώτησεν ὁ Ἀλανσὼν διὰ τρεμύσης φωνῆς.

— Ἐ! σατανᾶ! Ἀνήκει εἰς ὑμᾶς.

Ὁ Ἀλανσὼν ἐγένετο κάτωχρος. Ἄλλ' αἶφνης τὸ αἷμα, ὅπερ εἶχε συρρεῦσει εἰς τὴν καρδίαν του καὶ παρ' ὀλίγον νὰ διαρρήξῃ αὐτήν, ἐπανῆλθεν εἰς τὰς ἀκρας τοῦ σώματος, καὶ αἱ παρεαὶ του ἐγένοντο καταπόρφυροι. Ἡ εὐνοια τοῦ βασιλέως, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, περιήγαγεν αὐτὸν εἰς ἀπελπισίαν.

— Ἀλλά, βασιλεῦ, ἐπανελάβε τρέμων ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ προσπαθῶν ματαιῶς νὰ συνέλθῃ, οὐδὲν ἐπεθύμησα καὶ οὐδὲν τοιοῦτον ἐζήτησα.

— Ναί, ἀδελφέ μου, διότι εἴσθε λίαν διακριτικός· ἀλλ' ἐπεθύμησαν, ἐζήτησαν ἄλλοι ἀντὶ ὑμῶν.

— Βασιλεῦ, σὰς ὀμνῶ ὅτι οὐδέποτε...

— Μὴ ἐπικαλῆσθε τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου...

— Ἀλλά, βασιλεῦ, μὲ ἐξορίζετε;

— Καὶ ἀποκαλῆτε τοῦτο ἐξορίαν, Φραγκίσκε; Ἄ! εἴσθε πολὺ δύσκολος.... Τί ἐλπίζετε καλλίτερον;

— Ὁ Ἀλανσὼν ἔδῃε τὰ χεῖλη ἐκ τῆς ἀπελπισίας.

— Εἰς τὴν πίστιν μου, εἶπεν ὁ Κάρολος προσποιούμενος ἀγαθότητα, δὲν ἐπίστευα ὅτι εἶσαι τόσῳ δημοτικός, Φραγκίσκε, καὶ πρὸ πάντων παρὰ τοῖς Οὐγονόττοις. Ἄλλ' ἀφοῦ σὲ ζητοῦσιν, ἀνάγκη νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἠπατώμην. Ἄλλως τε, καὶ οὐδὲν καλλίτερον ἐπεθύμου, ἢ νὰ θέσω ἄνθρωπον ἰδικόν μου, τὸν ἀδελφόν μου, ὁποῖος μὲ ἀγαπᾷ καὶ δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ μὲ προδώσῃ, ἐπὶ κεφαλῆς κόμματος τὸ ὁποῖον ἀπὸ τριακονταετίας ἤδη μᾶς πολεμεῖ. Τοῦτο θὰ ἐπιφέρῃ γενικὴν ἠσυχίαν, ὡς διὰ μαγείας, χωρὶς νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψει ὅτι καὶ οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ θὰ εἰμῶθα βασιλεῖς. Μόνος ὁ πτωχὸς Ἑρρικέττος δὲν θὰ ἦναι ἢ φίλος μου. Ἀλλὰ δὲν εἶναι φιλόδοξος, καὶ ὁ τίτλος οὗτος, τὸν ὁποῖον οὐδεὶς ἐπιθυμεῖ, θὰ ἀνήκῃ εἰς αὐτόν.

— ὦ! βασιλεῦ, ἀπατάσθε. Τὸν τίτλον αὐτὸν τὸν ἐπιθυμῶ ἐγώ. Καὶ ποῖος ἄλλος ἔχει μεγαλῆτερον ἀπὸ ἐμὲ δικαίωμα ἐπ' αὐτοῦ; Ὁ Ἑρρικός εἶναι γαμβρὸς σας ἐξ ἀγχιστείας, ἐνῶ ἐγὼ ἦμαι ἀδελφός σας ἐξ αἵματος, καὶ ἰδίως ἐκ τῆς καρδίας... Βασιλεῦ, σὰς ἱκετεύω, κρατήσατέ με παρ' ὑμῖν.

— Ὁχι, Φραγκίσκε, ὄχι. Θὰ ἦτο ἡ δυστυχία σας.

— Καὶ διατί;

— Διὰ πολλοὺς λόγους.

— Ἀλλά, βασιλεῦ, θὰ εὑρετέ ποτε ἄλλον σύντροφον πιστὸν ὡς ἐμέ. Ἀπὸ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας οὐδέποτε ἐγκατέλειψα τὴν Ἰμετέραν Μεγαλειότητα.

— Τὸ γνωρίζω, τὸ γνωρίζω, καὶ μάλιστα πολλάκις ἐπεθύμησα νὰ ἦσθε ὀλίγω πλέον μακρᾶν.

— Τί ἐννοεῖ ὁ βασιλεῦς;

— Τίποτε! τίποτε! ἐγὼ ἐννοῶ.....

Ἄ! Πόσῳ ὠραία κυνήγια θὰ ἔχετε ἐκεῖ κάτω, Φραγκίσκε! σὰς φθονῶ! Εἰς τὰ διαβολευμένα ἐκεῖνα βουνά, κυνηγοῦν τὰς ἀρκτους, ὡς ἡμεῖς ἐδῶ κυνηγοῦμεν τοὺς ἀγριοχοίρους. Θὰ στείλετε εἰς ὄλους μας ὠραία δέρματα. Ξεῦρετε; τὰς κυνηγοῦν μὲ τὸ ἐγχειρίδιον. Περιμένουν τὸ ζῶον, τὸ προκαλοῦν, τὸ ἐρεθίζουν. Αὐτὸ ὀρμαῖ κατὰ τοῦ κυνηγοῦ καὶ μόλις φθάσῃ εἰς τεσσάρων βημάτων ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν ὀρθοῦται εἰς τοὺς ὀπισθίους πόδας του. Τότε βυθίζουσι τὴν λεπίδα εἰς τὴν καρδίαν του, ἀκριβῶς ὡς ἔπραξεν ὁ Ἑρρικέττος εἰς τὸν ἀγριοχοῖρον κατὰ τὸ τελευταῖον κυνήγιον. Εἶναι ἐπικίνδυνον. Ἀλλὰ σεῖς εἴσθε γενναῖος, Φραγκίσκε, καὶ αὐτὸς ὁ κίνδυνος διὰ σας εἶναι ἀπλῆ διασκέδασις.

— Ἄ! ἡ Ἰμετέρα Μεγαλειότης διπλασιάζει τὴν λύπην μου, διότι δὲν θὰ κυνηγῶ μετ' αὐτῆς.

— Εἰς τὴν πίστιν μου, τόσῳ τὸ καλλίτερον. Οὔτε ὁ εἰς, οὔτε ὁ ἄλλος ἡμῶν ἐπιτυγχάνει ὅταν κυνηγῶμεν μαζύ.

— Τί ἐννοεῖ ἡ Ἰμετέρα Μεγαλειότης;

— Ὅτι ὅταν κυνηγῶμεν μαζύ, λαμβάνετε τόσῃν εὐχαρίστησιν, αἰσθάνεσθε τόσῃν συγκίνησιν, ὡστε ὑμεῖς ὁποῖος εἴσθε ἢ ἐπιδεξιότης προσωπεποιημένη καὶ μὲ ἕν οἶόν δήποτε πυροβόλον ἐπιτυγχάνετε κορώνην εἰς ἑκατὸν βημάτων ἀπόστασιν, εἰς τὸ τελευταῖον ἡμῶν κυνήγιον μὲ τὸ πυροβόλον σας, μὲ τὸ ὄπλον τὸ ὁποῖον σὰς εἶναι οἰκεῖον, δὲν ἐπετύχετε εἰς εἴκοσι βημάτων ἀπόστασιν ἕνα ἀρκετὰ μεγάλον ἀγριοχοῖρον, ἀλλὰ ἐθραύσατε τὴν κνήμην τοῦ καλλιτέρου τῶν ἵππων μου. Διάβολε! Ἀλλὰ αὐτὸ δίδει ὑπονοίας, Φραγκίσκε!

— ὦ βασιλεῦ! συγχωρήσατε τὴν συγκίνησίν μου! εἶπεν ὁ Ἀλανσὼν καταστάς πελιδνός.

— Ἄ! ναί, εἶπεν ὁ Κάρολος. Ἡ συγκίνησις! τὸ γνωρίζω. Ἀλλὰ ἀκριβῶς ἔνεκα αὐτῆς τῆς συγκινήσεως, τὴν ὁποῖαν ἐκτιμῶ ὡς πρέπει, σὰς λέγω: Πιστεῦσατέ με, Φραγκίσκε, εἶναι καλλίτερον νὰ μὴ κυνηγῶμεν μαζύ, ὅταν ὑπαχθῆμεθα εἰς τοιαύτας συγκινήσεις. Σκέφθητε καλὰ, ἀδελφέ μου, ὄχι ἐδῶ ἐνώπιόν μου, ἢ παρουσία μου σὰς ταράττει, ἀλλὰ μόνος καὶ θὰ συμφωνήσατε ὅτι ἔχω δίκαιον νὰ φοβῶμαι μὴ εἰς νέον κυνήγιον νέα συγκινήσις σας καταλάβῃ, διότι οὐδὲν ἐγείρει τὴν χεῖρα ὅσον ἡ συγκίνησις, καὶ τότε θὰ φωνεύσατε τὸν ἵππεά ἀντὶ τοῦ ἵππου, τὸν βασιλέα ἀντὶ τοῦ ζώου. Διάβολε! μὴ σφαῖρα, ὑψηλότερον ἢ χαμηλότερον πλήτουςα, δύναται νὰ μεταβάλῃ τὴν μορφήν μιᾶς κυβερνήσεως, καὶ ἔχομεν τὸ παράδειγμα ἐν τῇ οἰκογενείᾳ μας. Ὅτε ὁ Μογγομερὺ ἐφόνευσεν τὸν πατέρα μας Ἑρρικόν τὸν Β' κατὰ τύχην, ἴσως δὲ ἔνεκα συγκινήσεως, τὸ κτύπημα ἐκεῖνο ἔφερεν εἰς τὸν θρόνον τὸν ἀδελφόν μας Φραγκί-

σκον τὸν Β', καὶ τὸν πατέρα μας Ἑρρικόν εἰς τὸν Ἅγιον Διούσιον. Μὲ τὰ μικρὰ ὁ Θεὸς κατορθοῖ μεγάλα!

Ὁ δούξ ἠσθάνετο τῶν ἰδρωτῶν ῥέοντα ἐκ τοῦ μετώπου του κατὰ τὸ ἀπροσδόκητον κτύπημα.

Ἦτο ἀδύνατον ὁ βασιλεῦς νὰ εἶπῃ καθαρώτερον εἰς τὸν ἀδελφόν του ὅτι τὸν εἶχε μαντεύσει. Ὁ Κάρολος καλύπτων τὴν ὀργὴν του ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς ἀστευτολογίας, ἦτο ἴσως φοβερώτερος ἢ ἂν ἄφινεν ἐλευθέραν νὰ ἐκχυθῆ τὴν λάβαν τοῦ μίσους. Ἦτις κατέκαie τὴν καρδίαν του. Ἡ ἐκδίκησίς του ἐφκίνητο ἀνάλογος τῆς μνησικακίας του. Καθ' ὅσον ἡ μία ἐτραχύνετο, ἡ ἄλλη ἠύξανε, καὶ πρώτην φοράν τότε ὁ Ἀλανσὼν ἐγνώρισε τοὺς ἐλέγγους τῆς συνειδήσεως, ἢ μάλλον τὴν λύπην, ὅτι ἐσχεδιάσεν ἐγκλημα ὅπερ δὲν ἐπέτυχε.

Εἶχεν ἀντιμετωπίσῃ τὴν θύελλαν ὅσον ἠδύνατο. Ἀλλ' ὑπὸ τὸ τελευταῖον τοῦτο κτύπημα ἔκυψε τὴν κεφαλὴν, καὶ ὁ Κάρολος εἶδε λάμπουσαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του τὴν καταβιβρώσκουσαν ἐκείνην φλόγα, ἣτις εἰς τὰς εὐγενεῖς καὶ εὐαίσθητους φύσεις ὀρύσσει τὴν αὐλακκ, δι' ἧς ἀναβλύζουσι τὰ δάκρυα.

Ἄλλ' ὁ Ἀλανσὼν ἦτο ἐξ ἐκεῖνων, οἵτινες μόνον ἐκ λύσσης κλαίουσι.

Ὁ Κάρολος εἶχε προσηλωμένον ἐπ' αὐτοῦ τὸ τοῦ γυπὸς ὄμμα του, ὀσφραϊνόμενος οὕτως εἰπεῖν ἐκάστην τῶν ἐντυπώσεων, αἵτινες διεδέχοντο ἀλλήλας ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ νέου δουκός. Ἐβλεπε δὲ πάσας τὰς ἐντυπώσεις ταύτας τόσῳ ἀκριβῶς, χάρις εἰς τὴν βαθεῖαν μελέτην, ἣν εἶχε κάμει ἐπὶ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας του, ὡσανεὶ ἡ καρδία τοῦ δουκός ἦτο βιβλίον ἀνοικτόν. Ἀφίσας δὲ αὐτὸν ἐπὶ τινὰς στιγμάς, καταβεβλημένον, ἀκίνητον καὶ ἄφρονον, εἶπεν αὐτῷ ἐπὶ τέλους, διὰ φωνῆς ἐμφανιούσης ἀμειλικτον μίσος καὶ ἀκράδαντον ἀπόφασιν:

— Ἀδελφέ μου, εἶπον ὑμῖν τὴν ἀπόφασίν μου καὶ ἡ ἀπόφασίς μου εἶναι ἀμετάκλητος. Θὰ ἀναχωρήσατε.

Ὁ Ἀλανσὼν ἐποίησε κίνημά τι, ἀλλ' ὁ Κάρολος προσεποιήθη ὅτι δὲν τὸν παρετήρησε καὶ ἐξηκολούθησε:

— Θέλω ὅπως ἡ Ναβαρρα ὑπερηφανεύεται ὅτι ἔχει ἡγεμόνα ἕνα τῶν ἀδελφῶν τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας. Πλοῦτη, ἰσχυρὸν, τιμᾶς, θὰ ἔχετε πάντα ὅσα ἀρμόζουσιν εἰς τὴν γέννησιν σας, ὡς ἔλαβεν αὐτὰ καὶ ὁ Ἑρρικός καὶ ὡς ἐκεῖνος, προσέθετο μειδιῶν, θὰ μὲ εὐλογῆτε μακρόθεν. Ἀλλ' ἀδιάφορον. Αἱ ἀποστάσεις δὲν βλάπτουσι τὰς εὐλογίας.

— Βασιλεῦ!.....

— Δέχθητε ἢ μάλλον ὑποκούψατε. Ὅταν γείνετε βασιλεὺς θὰ σας εὐρωσι σύζυγον ἀξίαν υἱοῦ τῆς Γαλλίας. Τίς οἶδε; Ἰσως αὐτῇ σας φέρῃ προῖκα ἄλλον ἕνα θρόνον.

— Ἀλλά, εἶπεν ὁ δούξ, ἡ Ἰμετέρα Μεγαλειότης λησμονεῖ τὸν ἀγαθὸν φίλον τῆς Ἑρρικόν.

— Τὸν Ἑρρικόν! Ἀλλὰ ἀφοῦ σας λέγω

ὅτι αὐτὸς παρητήθη ἀπὸ τὸν θρόνον τῆς Ναβάρρας! Ὁ Ἐρρίκος εἶναι ἕνας φαίδρος νέος, καὶ ὄχι μίαν ὠχρὰ μορφή, ὡς ὑμεῖς. Θέλει νὰ γελάσῃ καὶ νὰ διασκεδάσῃ ἐν ἀνέσει, καὶ ὄχι νὰ ἀποζηρανθῇ, ὡς εἴμεθα καταδικασμένοι ἡμεῖς ὑπὸ τὸ στέμμα.

Ὁ Ἀλανσὼν ἐστέναζε.

— Λοιπὸν, εἶπεν, ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης μὲ διατάττει νὰ φροντίσω. . . .

— Ὅχι, ὄχι. Μὴν ἀνησυχῆτε, Φραγκίσκος. Ἐγὼ θὰ φροντίσω δι' ὅλα. Μείνατε ἡσυχος ὅτι θὰ πράξω ὡς καλὸς ἀδελφός. Τώρα δέ, ὅτε εἴμεθα σύμφωνοι, πηγαίνετε. Εἶσθε ἐλεύθεροι νὰ ἀνακοινώσῃτε ἢ ὄχι ταῦτα εἰς τοὺς φίλους σας. Ἐγὼ θὰ λάβω τὰ μέτρα μου ὅπως τὸ πρᾶγμα διαδοθῇ ὅσον τάχιστα. Πηγαίνετε, Φραγκίσκος.

Ὁ δούξ βλέπων ὅτι δὲν εἶχε πλέον τι νὰ ἀπαντήσῃ ὑπεκλίθη καὶ ἐξῆλθε πλήρης λύσσης.

Ἦτο ἀνυπόμονος νὰ εὔρῃ τὸν Ἐρρίκον ὅπως συνομιλήσῃ μετ' αὐτοῦ περὶ τῶν διατρεξάντων. Ἄλλ' εὔρε τὴν Αἰκατερίναν, διότι ὁ μὲν Ἐρρίκος τὸν ἀπέφευγεν, ἡ δὲ Αἰκατερίνα τὸν ἀνεζήτη.

Ὁ δούξ ἰδὼν τὴν Αἰκατερίναν κατέστειλεν ἀμέσως τὸ ἄλλος του καὶ προσεπάθησε νὰ μειδιάσῃ. Ἦσον εὐτυχῆς ἢ ὁ Ἐρρίκος τοῦ Ἀνζιῦ ἐν τῇ Αἰκατερίνᾳ δὲν ἐζήτη μῆτέρα, ἀλλὰ σύμμαχον. Ἡρξάτο λοιπὸν προσποιούμενος, διότι ὅπως ἐπιτευχθῇ ἀγαθὴ συμμαχία δέον ἀμφότερα τὰ μέρη νὰ ἐξαπατῶνται ἀμοιβαίως.

Ἐβάδισε λοιπὸν πρὸς συνάντησιν τῆς Αἰκατερίνης, τῆς μορφῆς του μικρὰν μόνον ἀνησυχίαν ἐμφανίζουσης.

— Ἐ! δέσποινα, εἶπεν, ἔχομεν σπουδαία νέα. Τὰ γνωρίζετε;

— Εἰξέρω ὅτι πρόκειται νὰ σὲ κάμουν βασιλέα.

— Εἶναι μεγάλη ἡ κλωσὴν τοῦ ἀδελφοῦ μου, δέσποινα.

— Δὲν ἔχει οὕτω;

— Καὶ νομίζω ὅτι ὀφείλω καὶ εἰς ὑμᾶς μέρος τῆς εὐγνωμοσύνης μου, διότι ἂν ὑμεῖς τὸν ἐσυμβουλευσατε νὰ μὴ χάρισῃ ἕνα θρόνον, εἰς ὑμᾶς κυρίως τὸν ὀφείλω, καὶ τοι ὁμολογῶ ὅτι δυσχεροῦμαι ἀπογυμνῶν οὕτω τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας.

— Ἀγαπᾶς πολὺ τὸν Ἐρρικέττον, υἱέ μου;

— Ἀλλὰ ναί! ἀπὸ τινος εἴμεθα ἐγκαρδῶς συνδεδεμένοι.

— Καὶ πιστεύεις ὅτι σὲ ἀγαπᾷ, ὅσον σὺ τὸν ἀγαπᾶς;

— Τὸ ἐλπίζω, δέσποινα.

— Εἶναι ἐπιφθονος ἡ τοιαύτη φιλία, ἰὸ πάντων μεταξύ ἡγεμόνων. Αἱ φιλίαι τῆς Αὐλῆς θεωροῦνται ὡς πολὺ ὀλίγον σταθεραί, ἀγαπητέ μου Φραγκίσκος.

— Ἀλλὰ, μῆτέρ μου, σκέφθητε ὅτι ἡμεῖς εἴμεθα ὄχι μόνον φίλοι, ἀλλὰ σχεδὸν καὶ ἀδελφοί!

Ἡ Αἰκατερίνα ἐμειδίασεν ἀλλοκοτῶς.

— Καλὰ, εἶπεν. Ἀλλὰ μὴ ὑπάρχουν ἀδελφοὶ μεταξύ τῶν βασιλέων;

— Ὄ! ὡς πρὸς τοῦτο! . . . Οὐτε ὁ

εἰς οὐτε ὁ ἄλλος ἦτο βασιλεὺς, μῆτέρ μου, ὅταν συνεδέθημεν. Οὐτε ἐμέλλομεν νὰ γεινωμεν ποτέ. Ἰδοὺ διατὶ ἡγαπώμεθα.

— Ναί, ἀλλὰ τὰ πράγματα τώρα ἤλλαξαν.

— Πῶς, ἤλλαξαν;

— Βεβαίως. Ποῖος εἰξεύρει τώρα ὅτι δὲν θὰ γίνετε καὶ οἱ δύο βασιλεῖς;

Ἡ νευρικὴ ἀνασκίρτησις τοῦ δουκὸς καὶ τὸ ἐρύθημα τοῦ προσώπου του ἀπέδειξαν εἰς τὴν Αἰκατερίναν ὅτι τὸ κτύπημα ἐπέτυχεν ἀκριβῶς εἰς τὴν καρδίαν.

— Ἐκεῖνος; εἶπεν ὁ δούξ. Ὁ Ἐρρικέττος βασιλεὺς; Καὶ ποῦ θὰ βασιλεύσῃ, μῆτέρ μου;

— Εἰς ἐν τῶν λαμπροτέρων βασιλείων τῆς χριστιανωσύνης, τέκνον μου.

— Ἄ! μῆτέρ μου, εἶπεν ὁ Ἀλανσὼν γενόμενος κάτωχρος, τί λεγέτε;

— Ὅ,τι μίαν ἀγαθὴν μῆτηρ πρέπει νὰ εἰπῇ εἰς τὸν υἱὸν τῆς. Ὅ,τι καὶ σὺ Φραγκίσκος ἐσκέφθης πολλάκις.

— Ἐγὼ! εἶπεν ὁ δούξ. Σὰς ὀρίζομαι, δέσποινα, ὅτι οὐδέποτε ἐσκέφθην τοιοῦτό τι.

— Ἐστω, σὲ πιστεύω, διότι ὁ φίλος σου, ὁ ἀδελφός σου Ἐρρίκος, ὡς τὸν ὀνομάζεις, ὑπὸ τὴν φαινομένην εἰλικρινεῖάν του εἶναι πολὺ ἐπιτήδειος καὶ πολὺ πονηρός, καὶ φυλάττει τὰ μυστικά του καλλίτερον ἢ ὅσον φυλάττης σὺ τὰ ἰδικά σου, Φραγκίσκος. Σοὶ εἶπέ ποτε, παραδείγματος χάριν, ὅτι ὁ Δεμουὺ ἦτο ὁ πρᾶκτωρ του;

Καὶ ταῦτα εἰπούσα ἡ Αἰκατερίνα ἐθύθισε τὸ βλέμμα τῆς ὡς ἐγχειροῖδιον ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Φραγκίσκου.

Ἄλλ' οὗτος ἐκέκτητο τὴν ἀρετὴν, ἢ μάλλον τὸ ἐλάττωμα τῆς προσποιήσεως, ὡστε ὑπέστη ἀτάραχος τὸ βλέμμα ἐκεῖνο.

— Δεμουὺ! εἶπε μετ' ἐκπλήξεως καὶ ὡσανεὶ τὸ ὄνομα αὐτὸ πρῶτην ἤδη φορὰν ἦχει εἰς τὰ ὄρατα ἐν τοιαύτῃ περιστάσει.

— Ναί, ὁ Οὐγονόττος Δεμουὺ, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ὀλίγον ἔλλειψε νὰ φονεύσῃ τὸν Μωρεβέλ καὶ ὁ ὁποῖος διατρέχων μετρημεισμένος τὴν πρωτεύουσάν καὶ τὴν ἄλλην Γαλλίαν ῥαδιοῦργεῖ καὶ ὀπλιζει στρατὸν ὅπως ὑποστηρίξῃ τὸν ἀδελφόν σου Ἐρρίκον κατὰ τῆς οἰκογενείας σου.

Ἡ Αἰκατερίνα, ἥτις ἠγνόει ὅτι περὶ τούτου ὁ υἱὸς τῆς Φραγκίσκος ἐγνώριζε πλείονα ἢ αὐτὴ, ἠγέθη ταῦτα εἰπούσα καὶ ἠτοιμάσθη νὰ ἐξέλθῃ.

Ὁ Φραγκίσκος τὴν ἀνεχάιτισε.

— Μῆτέρ μου, εἶπεν αὐτῇ, μίαν λέξιν ἔτι ἂν εὐαρεστήσῃς. Ἐπειδὴ μοὶ ἐκάμετε τὴν τιμὴν νὰ μὲ μῆσσετε εἰς τὴν πολιτικὴν σας, εἰπέτε μοι πῶς ὁ Ἐρρίκος, τόσῳ ὀλίγα διαθέτων μέσα καὶ ἀγνώστος σχεδόν, θὰ κατορθώσῃ νὰ ἀναλάβῃ πόλεμον σπουδαῖον, δυνάμενον ν' ἀνησυχίσῃ τὴν οἰκογενεῖάν μου;

— Παιδίον! εἶπεν ἡ βασίλισσα μειδιῶσα. Μάθε ὅτι τὸν ὑποστηρίζουσι περισσότεροι τῶν τριακοντακισχιλίων ἴσως ἀνδρῶν. Ὅτι τὴν ἡμέραν καθ' ἣν εἰπῆ μίαν μόνον λέξιν, οἱ τριακοντακισχιλιοὶ οὗτοι ἄνδρες θὰ φανῶσιν αἰφνης ὡς νὰ ἐξήρχοντο ἀπὸ τῆς γῆς. Καὶ οἱ τριακοντα-

κισχιλιοὶ οὗτοι ἄνδρες εἶναι, σημειώσέ το καλῶς, Οὐγονόττοι, ἦτοι οἱ γενναϊότεροι στρατιῶται τοῦ κόσμου. Καὶ ἔπειτα ἀπέκτησε προστασίαν, τὴν ὁποίαν σὺ δὲν ἔχεις, ἢ δὲν ἠθέλησες νὰ ἀποκτήσης.

— Ποῖαν;

— Ἐχει τὸν βασιλέα, ὁ ὁποῖος τὸν ἀγαπᾷ, ὁ ὁποῖος τὸν ὠθεῖ ἔμπρός. Τὸν βασιλέα, ὁ ὁποῖος ζηλοτυπῶν τὸν ἀδελφόν του τῆς Πολωνίας καὶ πεισμομένος κατὰ σοῦ, ζητεῖ περὶ αὐτὸν διαδόχους, ἀλλὰ, καὶ εἶσαι τυφλὸς ἂν δὲν τὸ βλέπῃς, τοὺς ζητεῖ ἐκτὸς τῆς οἰκογενείας του.

— Ὁ βασιλεὺς! . . . καὶ πιστεύετε, μῆτέρ μου;

— Καὶ δὲν ἐνόησες λοιπὸν ὅτι ἀγαπᾷ τὸν Ἐρρικέττον, τὸν Ἐρρικέττον του;

— Πράγματι, μῆτέρ μου.

— Καὶ ὅτι ἀνταμειβεταὶ δι' ἴσης ἀγάπης; διότι αὐτὸς ὁ ἴδιος Ἐρρικέττος, λησμονήσας ὅτι ὁ γυναικάδελφός του ἠθέλε νὰ τὸν φονεύσῃ διὰ τοῦ πυροβόλου του τὴν ἡμέραν τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου, ταπεινοῦται ἐνώπιόν του, κύπτων ὡς σκύλος, ὁ ὁποῖος λείχει τὴν τύψασαν αὐτὸν χεῖρα.

— Ναί, ναί, ἀπήντησεν ὁ Φραγκίσκος, τὸ παρετήρησα. Ὁ Ἐρρίκος ταπεινοῦται πολὺ ἔμπρός εἰς τὸν ἀδελφόν μου Κάρολον.

— Προσπαθεῖν νὰ τὸν εὐχαριστῇ εἰς ὅλα.

— Ναί, διότι μὴ θέλων νὰ τὸν χλευάζῃ πάντοτε ὁ βασιλεὺς ὅτι ἀγνοεῖ τὸ κυνήγιον τοῦ ἱερακος, θέλει νὰ ἀσχοληθῇ εἰς αὐτό, ὥστε χθές, ἀκριβῶς χθές, ἐζήτη ἂν ἔχω καλὰ τινα βιβλία, πραγματευόμενα περὶ τῆς τέχνης ταύτης, νὰ τοῦ δώσω.

— Περιμένει λοιπὸν, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, ἢ οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξήστραψαν, ὡσανεὶ ἐπῆλθεν αὐτῇ αἰφνιδία τις ἰδέα. Περιμένει λοιπὸν . . . καὶ τί τῷ ἀπήντησες;

— Ὅτι θὰ ζητήσω εἰς τὴν βιβλιοθήκην μου.

— Καλὰ! καὶ πρέπει νὰ τὸ λάβῃ τὸ βιβλίον αὐτό.

— Ἀλλὰ ἐζήτησα, δέσποινα, καὶ δὲν εὔρον κανέν.

— Ὅθ' εὔρω ἐγὼ, θὰ εὔρω ἐγὼ . . . καὶ θὰ τῷ δώσω τὸ βιβλίον αὐτό ὡς ἐκ μέρους σου.

— Καὶ τί θὰ προκύψῃ;

— Ἐχεις ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ, Ἀλανσὼν;

— Ναί, μῆτέρ μου.

— Ὅθ' ἐμὲ ὑπακούης τυφλῶς, προκειμένου περὶ Ἐρρίκου, τὸν ὁποῖον δὲν ἀγαπᾶς, μὲ ὅσα καὶ ἂν εἶπες;

Ὁ Ἀλανσὼν ἐμειδίασε.

— Καὶ τὸν ὁποῖον ἐγὼ ἀποστρέφομαι.

— Ναί, θὰ ὑπακούω.

— Μεθαύριον, ἔλα νὰ ζητήσης ἐδῶ τὸ βιβλίον. Ὅθ' σοὶ τὸ δώσω ἐγὼ, καὶ σὺ θὰ τὸ δώσης εἰς τὸν Ἐρρίκον . . . καὶ . . .

— Καί;

— Ἄφες τὸν Θεόν, τὴν Πρόνοιαν ἢ τὴν Τύχην νὰ τελειώσῃ τὸ ἔργον.

Ὁ Φραγκίσκος ἐγνώριζε καλῶς τὴν μῆτέρα του, ὅπως ἦναι πεπεισμένος ὅτι οὐδέποτε ἄφινεν εἰς τὸν Θεόν, τὴν Πρόνοιαν ἢ τὴν Τύχην νὰ ἀναμιγνύεται εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς καὶ νὰ ἐξυπηρετῶσι τὰς φιλίαις

ἢ τὰ μίση της. Ἄλλ' ἀπέφυγε νὰ προσθέσῃ λέξιν καὶ ὑποκλιθεῖς, ὡς ἄνθρωπος ἀναδεχόμενος τὴν ἐντολήν. ἦν εἰς αὐτὸν ἀναθέτουσιν, ἀπεσύρθη εἰς τὰ δώματά του.

— Τί ἐννοεῖ; ἐσκέπτετο ὁ νέος ἀνερχόμενος τὴν κλίμακα. Ἄγνοῶ. Ἐν μόνον βλέπω καθαρὰ εἰς ὅλα ταῦτα, ὅτι καὶ αὐτὴ ἐνεργεῖ κατὰ τοῦ κοινου ἔχθρου. Ἄς τὴν ἀφίσω λοιπὸν νὰ ἐνεργήσῃ.

Ἐν τούτοις, ἡ Μαργαρίτα εἶχε λάβει παρὰ τοῦ Δελαμόλ ἐπιστολὴν τοῦ Δεμουῦ. Ἐπειδὴ δέ, προκειμένου περὶ πολιτικῆς, οἱ δύο ἐνδοξοὶ σύζυγοι συμμαχοῦντες οὐδὲν εἶχον μυστικὸν μεταξὺ των, ἀπεσφράγισε καὶ ἀνέγνωσε τὴν ληφθεῖσάν ἐπιστολὴν.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἐφάνη βεβαίως αὐτῇ λίαν ἐνδιαφερούσα, διότι ἀμέσως ἐπωφελομένη τὸ σκότος, ὅπερ εἶχεν ἀρχίσει νὰ κατέρχεται ἐπὶ τοῦ Λούβρου, ὠλισθήσεν εἰς τὴν μυστικὴν εἴσοδον, ἀνῆλθε τὴν ἐλικοειδῆ κλίμακα καί, ἀφοῦ παρετήρησε καλῶς περίξ, ὤρμησε ταχεῖς ὡς ἀστραπὴ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας.

Εἰς τὸν ἀντιθάλαμον τούτον, οὐδεὶς ἐφρουρεῖ πλέον μετὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Ὄρθωνος.

Ἡ ἐξαφάνισις αὕτη, περὶ ἧς οὐδὲν εἴπομεν ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ ἀνεκγνώστης εἶδεν αὐτὴν τόσῳ τραγικῶς συντελεσθεῖσαν, εἶχεν ἀνησυχῆσαι λίαν τὸν Ἐρρίκον. Τὴν ἀνησυχίαν του ταύτην εἶχεν ἀνακοινώσῃ εἰς τὴν κυρίαν Σώβην καὶ τὴν σύζυγόν του. Ἄλλ' οὐδεμίαν τούτων ἐγνώριζέ τι περὶ τούτου. Μόνον ἡ κυρία Σώβη εἶχε δώσει αὐτῷ πληροφορίας τινάς, ὡς ἐκ τῶν ὁποίων ὁ Ἐρρίκος ἐπίεσθη ὅτι τὸ πτωχὸν παιδίον ἐγένετο θύμα μηχανορραφίας τινὸς τῆς βασιλομήτορος, καὶ ὅτι, ὡς ἐκ τῆς μηχανορραφίας ταύτης, μικρὸν ἐδέησε νὰ συλληφθῇ καὶ αὐτὸς μετὰ τοῦ Δεμουῦ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Ὁραίου Ἀσιέρος.

Ἄλλος τις πλὴν τοῦ Ἐρρίκου θὰ ἐτήρει σιγὴν καὶ οὐδὲν θὰ ἐτόλμα νὰ εἶπῃ περὶ τούτου. Ἄλλ' ὁ Ἐρρίκος εἶχεν σκεφθῆ ὅτι ἡ σιωπὴ του θὰ τὸν ἐπρόδιδε, διότι δὲν χάνει τις συνήθως τὸν ὑπρέτην του, τὸν εἰς αὐτὸν ἀφοσιωμένον, χωρὶς νὰ ζητήσῃ περὶ αὐτοῦ πληροφορίας, χωρὶς νὰ ἐρευνησῃ. Ὡς ἐκ τούτου, καὶ ὁ Ἐρρίκος ἠρώτησεν, ἠρεύνησεν ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ βασιλέως καὶ αὐτῆς ἐτι τῆς βασιλομήτορος. Ἠρώτησε περὶ τοῦ Ὄρθωνος πάντας, ἀπὸ τοῦ φρουροῦντος εἰς τὴν θύραν τοῦ Λούβρου σκοποῦ, ἄχρι τοῦ λοχαγοῦ τῶν σωματοφυλάκων, τοῦ ἀγρυπνοῦντος εἰς τὸν ἀντιθάλαμον τοῦ βασιλέως. Ἀλλὰ πᾶσαι αἱ ἐρωτήσεις του, πάντα τὰ διαβήματά του, οὐδὲν ἔσχον ἀποτέλεσμα, καὶ ὁ Ἐρρίκος ἐφάνη τόσῳ πολὺ λυπημένος ἐπὶ τῷ γεγονότι τούτῳ, καὶ τόσῳ πολὺ ἀγαπῶν τὸν πτωχὸν ἐκεῖνον ὑπρέτην, ὥστε ἐδήλωσεν ὅτι δὲν θὰ ἀντικαθίστα αὐτὸν ἢ μόνον ὅταν ἤθελε βεβαιωθῆ ὅτι ἐξηφανίσθη διὰ παντός.

Ὁ ἀντιθάλαμος λοιπὸν ἦτο, ὡς εἴπωμεν, κενός, ὅτε ἡ Μαργαρίτα ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν Ἐρρίκον.

Ὅσα ἐλαφρὰ καὶ ἂν ἦσαν τὰ βήματά της, ὁ Ἐρρίκος ἤκουσεν αὐτὴν καὶ ἐστράφη.

— Ὑμεῖς, δέσποινα! ἀνέκραξεν.

— Ναί, ἀπήντησεν ἡ Μαργαρίτα. Ἀνεκγνώσατε ταχέως.

Καὶ ἔδωκεν αὐτῷ ἀνοιχτὴν τὴν ἐπιστολήν, ἣτις περιεῖχε τὰ ἐπόμενα:

« Βασίλειε, Ἐπέστη ἡ στιγμή τῆς ἐκτελέσεως τοῦ περὶ φυγῆς σχεδίου μας. Μεθούριον εἶναι κυνήγιον πτηνῶν παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Σηκουάνα, ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ ἄχρι τῆς Μαιζών, ἦτοι καθ' ἅπαν τὸ μήκος τοῦ δάσου.

« Πηγαίνετε εἰς τὸ κυνήγιον τοῦτο, καὶ τοι εἶναι « κυνήγιον πτηνῶν, θέσατε ὑπὸ τὰ ἱμάτιά σας καλὸν θάρακα, ζώσθητε τὸ καλλίτερον ἕξφο; σας, ἵππεύσατε τὸν ἄριστον τῶν ἵππων σας.

« Περὶ τὴν μεσημβρίαν, ἦτοι καθ' ἣν στιγμήν τὸ κυνήγιον εἶναι εἰς τὴν μεγαλητέραν αὐτοῦ ἔντασιν « καὶ ὁ βασιλεὺς θὰ τρέξῃ ὀπισθεν τοῦ ἱερακοῦ, ἀποδράσατε μόνος, ἂν ἔρχεσθε μόνος, μετὰ τῆς βασιλίσσης τῆς Ναβάρρας, ἂν ἡ βασιλίςσα θέλει νὰ σας ἀκολουθήσῃ.

« Πεντήκοντα τῶν ἡμετέρων θὰ ἦναι κεκρυμμένοι « εἰς τὴν οἰκίαν Φραγκίσκου τοῦ Α', τῆς ὁποίας ἔχομεν τὴν κλεῖδα, οὐδεὶς δὲ θὰ γνωρίζῃ ὅτι εἶναι ἐκεῖ, διότι θὰ ἔλθωσι τὴν νύκτα καὶ τὰ δικτυωτὰ θὰ ἦναι κλεισμένα.

« Θὰ διελευθερῶνται τῆς δεινροστοιχίας τῶν Ἴων, « εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁποίας θὰ φρουρῶ ἐγώ. Πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς δεινροστοιχίας ταύτης, εἰς μικρὸν τι μέρος, ὅπου δὲν ὑπάρχουσι δένδρα, θὰ ἦναι ὁ Δελαμόλ καὶ ὁ Κοκονάς, κρατοῦντες δύο ἵππους ἀπὸ τῶν χαλινῶν. Οἱ ἵπποι οὗτοι θὰ ἦναι προωρισμένοι ν' ἀντικαταστήσωσι τὸν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος καὶ τὸν τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος τῆς βασιλίσσης τῆς Ναβάρρας, οἱ ὅποιοι θὰ ἦναι κοπιζόμενοι.

« Χάρητε, βασιλεῦ. Ἐστὲ ἔτοιμοι, ἡμεῖς δὲ θὰ ἔμεθα.»

— Ὁ ἄλλος! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα ἀπαγγεῖλασα μετὰ χίλια ἐξκκόσια ἔτη τὰς αὐτὰς λέξεις, ἃς καὶ ὁ Καῖσαρ ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Ρουβίκωνος.

— Ἐστὼ, δέσποινα! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος. Ἐγὼ βεβαίως δὲν θὰ σὰς διαψεύσω.

— Ἐμπρός, βασιλεῦ. Γείνετε ἤρωες. Τοῦτο δὲ δὲν εἶναι δύσκολον, ἀρκεῖ ν' ἀκολουθήσετε τὸν δρόμον σας, καὶ κατακτήσατέ μου ἕνα ὠραῖον θρόνον, εἶπεν ἡ θυγάτηρ Ἐρρίκου τοῦ Β'.

Ἀδιόρατον μειδίαμα διήνοιξε τὰ λεπτὰ χεῖλην τοῦ Βεαρνοῦ. Ἠσπάσθη τὴν χεῖρα τῆς Μαργαρίτας καὶ ἐξῆλθε πρῶτος, ὅπως κατοπτεύσῃ τὴν διόδον, συρίζων τὴν ἐπιφθόν ἀρχαίου τινὸς ἄσματος:

Ὅποιοι; ἔλαττε τὸν τοῖχο
Δὲν ἐκάθησε ἴς τὸ σπῆτι.

Ἡ προφύλαξις αὕτη δὲν ἦτο κακὴ. Καθ' ἣν στιγμήν ἤνοιγε τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος του, ὁ δούξ τοῦ Ἀλανσῶν ἤνοιγε τὴν τοῦ ἀντιθάλαμου. Ὅθεν ποιήσας σημεῖον διὰ τῆς χειρὸς εἰς τὴν Μαργαρίταν, εἶπε γεγονυῖα τῆ φωνῆ:

— Ἄ! Εἶσατε σεῖς, ἀδελφέ μου! καλῶς ἤλθατε!

Ἡ βασιλίςσα, ἐνόησασα τὴν χειρονομίαν τοῦ συζύγου της, ἐκρύβη εἰς τὸ κομωτήριον, ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ ὁποίου μέγα ἐπιπτε παραπέτασμα.

Ὁ δούξ τοῦ Ἀλανσῶν εἰσῆλθε δειλῶς καὶ παρατηρῶν περὶ αὐτόν.

— Εἴμεθα μόνον. ἀδελφέ μου; ἠρώτησε βαῖξ τῆ φωνῆ.

— Ἐντελῶς μόνον. Τί τρέχει; μοὶ φαίνεσθε τεταραγμένους;

— Ἀνεκαλύφθημεν, Ἐρρίκε.

— Πῶς ἀνεκαλύφθημεν;

— Ναί, ὁ Δεμουῦ συνελήφθη.

— Τὸ εἰξεύρω.

— Καὶ ὁ Δεμουῦ τὰ εἶπεν ὅλα, εἰς τὸν βασιλέα.

— Τί εἶπε;

— Ὅτι ἐγὼ ἐπεθύμουν τὸν θρόνον τῆς Ναβάρρας, καὶ ὅτι ἐσυνωμότουν ὅπως τὸν ἀποκτήσω.

Ἄ! διάβολο! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, ὥστε εἶσατε τώρα ἐκτεθειμένος, πτωχέ μου ἀδελφέ!... Ἀλλὰ πῶς δὲν συνελήφθητε ἀκόμη;

— Καὶ ἐγὼ δὲν εἰξεύρω. Ὁ βασιλεὺς μὲ ἐχλεύασε, προσποιηθεῖς ὅτι μοὶ προσφέρει τὸν θρόνον τῆς Ναβάρρας, ἐλπίζων ἴσως νὰ μὲ κάμῃ νὰ τὸ ὁμολογήσω. Ἄλλ' οὐδὲν εἶπον.

— Καὶ καλῶς ἐπράξατε, εἶπεν ὁ Βεαρνός.... Προσοχή, διότι κινδυνεύει ἡ ζωὴ καὶ τῶν δύο ἡμῶν.

— Ναί, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, ἡ ὑπόθεσις εἶναι ἀκανθώδης. Καὶ ἰδοὺ διατί ἤλθον νὰ ζητήσω τὴν γνώμην σου, ἀδελφέ μου. Τί νομίζετε ὅτι πρέπει νὰ κάμω, νὰ φύγω ἢ νὰ μείνω;

— Εἶδετε τὸν βασιλέα βεβαίως, ἀφοῦ σὰς ὠμίλησε περὶ τούτου;

— Βεβαίως.

— Ἐ! καὶ δὲν ἐνόησατε τί ἐσκέπτετο; Ἀκολουθήσατε τὴν ἔμπνευσίν σας.

— Ἐπεθύμουν καλλίτερα νὰ μείνω, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος.

Ὅσα κύριος καὶ ἂν ἦτο ἑαυτοῦ ὁ Ἐρρίκος, διέφυγεν αὐτῷ κίνημά τι χαράς, ὅπερ ὅσα καὶ ἂν ὑπῆρξε σχεδὸν ἀδιόρατον δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν τοῦ Φραγκίσκου.

— Μείνατε τότε, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος.

— Ἄλλά, σεῖς;

— Διάβολο! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος. Ἄν σεῖς μείνετε δὲν ἠξεύρω διατί νὰ ἀναχωρήσω ἐγώ. Ἀνεχώρουν διὰ νὰ σας ἀκολουθήσω ἐξ ἀφοσιώσεως, καὶ διὰ νὰ μὴν ἐγκαταλείψω ἀδελφόν, τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ.

— Οὕτω κατεστράφησαν τὰ σχέδιά μας, εἶπεν ὁ Ἀλανσῶν. Καὶ τί! τὰ χάνετε εἰς τὸ πρῶτον ἀτύχημα;

— Ἐγὼ! ἀπήντησεν ὁ Ἐρρίκος. Ἄλλ' ἐγὼ δὲν θεωρῶ ὡς ἀτύχημα τὸ νὰ μείνω ἐδῶ. Χάρης εἰς τὸν ἀμέριμον χαρακτῆρά μου, εἶμαι καλὰ ὅπου καὶ ἂν εἶμαι.

— Ἐστὼ! εἶπεν ὁ Ἀλανσῶν, ἃς μὴ ὁμιλήσωμεν πλέον. Ἄν ὅμως λάβητε νέαν τινὰ ἀπόφασιν, εἰδοποιήσατέ με.

— Μείνατε ἡσυχος, ἀπήντησεν ὁ Ἐρρίκος. Δὲν ἐσυμφωνήσαμεν ὅτι δὲν θὰ ἔχωμεν μυστικὰ μεταξὺ μας;

Ὁ Ἀλανσῶν δὲν ἐπέμεινε περισσότερον. ἀπεσύρθη σύννου, διότι ἐνόμισεν ὅτι διὰ μίαν στιγμήν εἶδε σειόμενον τὸ παραπέτασμα τοῦ κομωτηρίου.

Καὶ πράγματι, μόλις ὁ Ἀλανσῶν ἐξῆλθε, τὸ παραπέτασμα ἐκεῖνο ἀνυψώθη καὶ ἡ Μαργαρίτα εἰσῆλθεν αὐτῆς εἰς τὸν κοιτῶνα.

— Τί σκέπτεσθε περὶ τῆς ἐπισκέψεως ταύτης; ἠρώτησεν ὁ Ἐρρίκος.

— Ὅτι συμβαίνει νέον τι καὶ σπουδαῖον.

— Καί τί νομίζετε ὅτι συμβαίνει ;
 — Δὲν εἰξεύρω ἀκόμη, ἀλλὰ θὰ τὸ μάθω.
 — Καί ἐν τούτοις ;
 — Μὴ λείψετε ἀπὸ τοῦ νὰ ἔλθετε εἰς τὰ δώματά μου αὔριον τὸ ἑσπέρας.
 — Δὲν θὰ λείψω βεβαίως, δέσποινα !
 εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Ἀσπασθεὶς ἐρωτοτρόπως τὴν χεῖρα τῆς συζύγου του.
 Μετὰ τῶν αὐτῶν δὲ προφυλάξεων, μεθ' ὧν ἐξῆλθεν, ἡ Μαργαρίτα ἐπανῆλθεν εἰς τὰ δώματά της.

ΜΘ'

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ ΚΥΝΗΓΙΟΥ

Τριάκοντα ἕξ ὥραι εἶχον παρέλθει ἀπὸ τῶν γεγονότων, ἅτινα διηγήθημεν. Ἡ ἡμέρα ἤρξατο ὑποφώσκουσα, πάντες ὁμως εἶχον ἐξυπνήσει ἐν τῷ Λούβρω, ὡς ἦτο συνήθεια κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ κυνηγίου, ὁ δὲ Ἀλανσὼν μετέβη παρὰ τῆ βασιλομήτορι προσκληθεὶς.

Ἡ Αἰκατερίνα δὲν ἦτο ἐν τῷ κοιτῶνι της, εἶχεν ὁμως διατάξει ὅπως εἴπωσιν αὐτῷ νὰ περιμεῖνῃ.

Μετὰ τινὰς στιγμάς, ἐξῆλθεν ἕκ τινος μυστικοῦ τιμωνίου, εἰς ὃ οὐδεὶς ἄλλος εἰσῆρχετο, πλὴν αὐτῆς, καὶ ὅπου ἐξετέλει τὰς χημικὰς αὐτῆς ἐργασίας.

Εἶτε διὰ τῆς ἀνοικτῆς θύρας, εἶτε ἄλλως πως, εἰσῆλθε ταυτοχρόνως μετὰ τῆς Αἰκατερίνας καὶ ὀξεῖά τις ὁσμή, διὰ δὲ τῆς ἀνοικτῆς θύρας ὁ Ἀλανσὼν εἶδε πυκνὸν ἀτμὸν, ὡσεὶ καέντος ἀρώματος, κυμαίνομενον δίκην λευκοῦ νέφους ἐν τῷ χημείῳ ἐκεῖνω.

Ὁ δούξ δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ περιεργὸν τι βλέμμα.

— Ναί, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα τῶν Μεδίκων, ναί, ἔκαυσα παλαιὰς τινὰς περγαμηνὰς, αἱ ὁποῖαι ἀνέδωκαν τὴν δυσωδίαν, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ ρίψω ἀρώματα εἰς τὸ πύραυρον. Ἐκ τούτου προέρχεται ἡ ὁσμή αὕτη.

Ὁ Ἀλανσὼν ὑπεκλίθη.

— Ἐ! ἐξηκολούθησεν ἡ Αἰκατερίνα κρύπτουσα ὑπὸ τὰς πλατείας χειρῖδας τοῦ κοιτῶνος της τὰς χεῖράς της, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐφαίνοντο ὑποκίτριναί τινες κηλίδες. Καί τί νεώτερον ἔμαθες ἀπὸ χθές ;

— Τίποτε, μῆτέρ μου.

— Εἶδες τὸν Ἑρρίκον ;

— Ναί.

— Ἀρνεῖται ν' ἀναχωρήσῃ ;

— Ἀπολύτως.

— Ὁ πονηρός !

— Τί λέγετε, μῆτέρ μου ;

— Λέγω ὅτι ἀναχωρεῖ.

— Τὸ πιστεύετε ;

— Εἶμαι βεβαία.

— Τότε, μὰς διαφεύγει ;

— Ναί.

— Καί θὰ τὸν ἀφίσετε ν' ἀναχωρήσῃ ;

— Ὅχι μόνον τὸν ἀφίνω ν' ἀναχωρήσῃ, ἀλλὰ καὶ σοὶ λέγω ὅτι πρέπει ν' ἀναχωρήσῃ.

— Δὲν σὰς ἐνοῶ, μῆτέρ μου.

— Ἀκουσε καλῶς τί θὰ σοῦ εἰπῶ, Φραγκίσκε. Ἰκανώσατός τις ἰατρός, αὐτὸς ὁ ὁποῖός μὰς ἔδωκε τὸ περὶ κυνηγίου

βιβλίον, τὸ ὁποῖον θὰ τῷ δώσῃς, μοι εἶπεν ὅτι ὁ Βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας ἐκινδύνευε νὰ προσβληθῇ ὑπὸ εἶδους τινὸς μαρασμοῦ, ὅστις εἶναι ἀσθενεῖα ἀνίατος, καὶ κατὰ τῆς ὁποίας ἡ ἐπιστήμη οὐδὲν ἔχει φάρμακον. Τώρα, ἐννοεῖς, ἂν πρόκηται ν' ἀποθάνῃ ἐκ τούτου σοβαρὰς ἀσθενείας εἶναι καλλίτερον ν' ἀποθάνῃ μακρὰν ἡμῶν, καὶ ὄχι ἐδῶ, ὑπὸ τὰ ὄμματά μας.

— Πράγματι, εἶπεν ὁ δούξ, τοῦτο θὰ μὰς ἐλύπει πολὺ.

— Καί ἰδίως τὸν ἀδελφόν σου Καρολον, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα. Ἐνῶ, ἂν ἀποθάνῃ μακρὰν, ἀφοῦ ἀπειθήσῃ εἰς αὐτόν, ὁ βασιλεὺς θὰ θεωρήσῃ τὴν ἀσθενεῖαν ταύτην ὡς θεῖαν τιμωρίαν.

— Ἐχετε δίκαιον, μῆτέρ μου, εἶπεν ὁ Φράγκισκος μετὰ θαυμασμοῦ. Πρέπει ν' ἀναχωρήσῃ. Ἄλλ' εἰσθε βεβαία ὅτι ὁ ἀναχωρήσῃ ;

— Ἐλαβε πάντα τὰ περὶ τούτου μέτρα. Ἡ συνέντευξις ὤρισθη ἐν τῷ δάσει τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ. Πεντήκοντα Οὐγονόττοι θὰ χρησιμεύσωσιν αὐτῷ ὡς φύλακες, ἄχρι τοῦ Φοντενεβλώ, ὅπου πεντακόσιοι ἄλλοι τὸν περιμένουν.

— Καί, εἶπεν ὁ Ἀλανσὼν μετὰ μικροῦ δισταγμοῦ καὶ προφανῶς ὠχριάσας, ἡ ἀδελφή μου Μαργῶ ἀναχωρεῖ μετ' αὐτοῦ ;

— Ναί, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, εἶναι σύμφωνοι. Ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἑρρίκου ἡ Μαργῶ ἐπανέρχεται εἰς τὴν Αὐλὴν χήρα καὶ ἐλευθέρη.

— Καί ὁ Ἑρρίκος θὰ ἀποθάνῃ, δέσποινα. Εἰσθε βεβαία ;

— Ὁ δόσας μοι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος βιβλίον ἰατρὸς μοι τὸ ἐβεβαίωσεν.

— Καί αὐτὸ τὸ βιβλίον ποῦ εἶναι, δέσποινα ;

Ἡ Αἰκατερίνα ἐπορεύθη βραδέως, εἰς τὸ σημεῖον της καὶ μετὰ τινὰς στιγμάς ἐπανῆλθε κρατοῦσα τὸ βιβλίον.

— Ἴδου αὐτό ! εἶπεν.

Ὁ Ἀλανσὼν παρετήρησε τὸ βιβλίον μετὰ τινὸς τρόμου.

— Τί βιβλίον εἶναι αὐτό, δέσποινα ; ἠρώτησε φρικίῳν.

— Σοῦ τὸ εἶπον ἤδη, υἱέ μου. Εἶναι πόνημα τι περὶ « Ἐκγυμνάσεως ἰεράκων καὶ λοιπῶν κυνηγετικῶν πτηνῶν, » ἔργον ἐπιστήμονος, τοῦ κυρίου Καστροτσιού Καστρακάνη, τυράννου τῆς Λούκκας.

— Καί τί θὰ τὸ κάμω ;

— Θὰ τὸ δώσῃς εἰς τὸν ἀγαθὸν σου φίλον Ἑρρικέττον, ὁ ὁποῖός σοι ἐζήτησε, καθὼς μοι εἶπες, ἐν τοιοῦτον, ὅπως ἐκμάθη τὴν κυνηγετικὴν. Ἐπειδὴ δὲ καὶ σήμερον θὰ κυνηγήσῃ πτηνὰ μετὰ τοῦ βασιλέως, θὰ ἀναγνώσῃ βεβαίως σελίδας τινὰς, ὅπως ἀποδείξῃ εἰς τὸν βασιλέα ὅτι ἀκολουθεῖ τὰς συμβουλὰς του καὶ λαμβάνει μαθήματα. Τὸ σπουδαῖον εἶναι νὰ τὸ δώσῃς εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον.

— ὦ ! δὲν τολμῶ ! εἶπεν ὁ Ἀλανσὼν μετὰ φρίκης.

— Καί διατί ; εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα. Εἶναι καὶ τοῦτο βιβλίον καθὼς ὅλα τὰ βιβλία. Μόνον, ἐπειδὴ ἦτο πολὺν καιρὸν κλεισμένον, αἱ σελίδες του εἶναι κολλη-

μέναι ἢ μία μετὰ τῆς ἄλλης. Ὡς ἐκ τούτου μὴ δοκιμάσῃς νὰ τὸ ἀναγνώσῃς, Φραγκίσκε, διότι δὲν δύναται τις νὰ τὸ ἀναγνώσῃ, ἂν δὲν βρέχῃ τὸν δάκτυλον διὰ νὰ ξεκολλᾷ τὰ φύλλα, καὶ τοῦτο εἶναι κοπιαστικὸν καὶ ἀπαιτεῖ πολὺν καιρὸν.

— Ὡστε μόνον ὁ ἔχων μεγίστην ἐπιθυμίαν νὰ μάθῃ δύναται νὰ χάσῃ τὸν καιρὸν καὶ νὰ λάβῃ τὸν κόπον τούτον ;

— Βεβαίως υἱέ μου, τὸ ἐνόησες.

— ὦ ! εἶπεν ὁ Ἀλκωνσὼν. Ἴδου ὁ Ἑρρίκος εἰς τὴν αὐλὴν. Δότε μοι δέσποινα, δότε μοι. Θὰ ὠφεληθῶ ἀπὸ τὴν ἀπουσίαν του ὅπως φέρω τὸ βιβλίον τοῦτο εἰς τὰ δώματά του. Ὅταν δὲν ἐπιστρέψῃ, θὰ τὸ εὔρη.

— Ἐπεθύμουν νὰ δώσῃς αὐτὸ εἰς τὰς χεῖράς του, Φραγκίσκε. Θὰ ἦτο ἀσφαλέςτερον.

— Σὰς τὸ εἶπον ἤδη, δέσποινα, δὲν τολμῶ.

— Πήγαινε λοιπόν. Ἀλλὰ τοῦλάχιστον θέσε το εἰς μέρος κατάλληλον διὰ νὰ τὸ ἴδῃ.

— Ἀνοικτόν ; . . . Μὴ ἔχη τι τὸ ἄτοπον ἂν θέσω αὐτὸ ἀνοικτόν ;

— Ὅχι.

— Τότε, δότε μοι αὐτό.

Ὁ Ἀλανσὼν ἔλαβε διὰ τρεμούσης χειρὸς τὸ βιβλίον, ὅπερ ἡ Αἰκατερίνα ἔτεινε εἰς αὐτόν, ἀνευ τῆς ἐλαχίστης συγκινήσεως.

— Πάρε το, πάρε το, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα. Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος, ἀφοῦ τὸ ἐγγίζω ἐγώ. Ἄλλως τε φέρεις καὶ χειρόκτια. Ἡ προφύλαξις αὕτη δὲν ἤρκεσεν εἰς τὸν Ἀλανσὼν, ὅστις περιέβαλε τὸ βιβλίον καὶ διὰ τοῦ μανδύου του.

— Σπεῦσον, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, σπεῦσον, διότι ἐντὸς ὀλίγου ὁ Ἑρρίκος δύναται ν' ἀναβῇ.

— Ἐχετε δίκαιον, δέσποινα. Πηγαίνω. Καὶ ὁ δούξ ἐξῆλθε, κλονούμενος ἐκ τῆς συγκινήσεως.

Μεταβὰς εἰς τὰ δώματά τοῦ Ἑρρίκου, εἶδεν ἑτοιμα τὰ ὄπλα τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας, βαλάντιον πλήρες ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ τέφραν, προδίδουσαν ὅτι ὁ Ἑρρίκος εἶχε καύσει χερτῖα, ἴσως ἐγγράφα ἐπικίνδυνα.

— Ἡ μήτηρ μου, εἶπεν ὁ Ἀλανσὼν, δὲν ἠπατήθη. Ὁ πονηρὸς μὲ ἐπρόδιδε.

Ἡ πεποίθησις αὕτη ἔδωκε νέαν ἰσχὺν εἰς τὸν δούκα, ὅστις ἐνόησας ἐκ τῆς ἐπικρατούσης σιγῆς ὅτι οὐδεὶς τὸν κατεσκόπευεν, ἔθετο ταχέως τὸ βιβλίον ἐπὶ τῆς τραπέζης παρὰ τὸ βαλάντιον, καὶ διὰ χειρὸς τρεμούσης ἠνέφξεν αὐτὸ εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἦτο ἡ τοῦ κυνηγίου εἰκὼν, ἀμέσως δὲ ὀπισθοχωρήσας ἐν βῆμα ἐξήγαγε τὸ χειρόκτιόν του καὶ ἔρριπεν αὐτὸ εἰς τὸ πύραυρον, ὅπου πρὸ μικροῦ ὁ Ἑρρίκος εἶχε καύσει τὰς ἐπιστολάς του.

Ὁ Ἀλανσὼν ἔμεινεν ἐκεῖ, ἄχρις οὗ εἶδεν ἀποτεφρωθῆν τὸ χειρόκτιον, εἶτα ἀπεσύρθη ταχέως εἰς τὰ δώματά του. Ὅτε δὲ εἰσῆρχετο τεταραμένος εἰς τὸν κοιτῶνά του, ἤκουσε βήματα εἰς τὴν ἐλικοσιδῆ κλίμακα καὶ μὴ ἀμφιβάλων ὅτι ἦτο ὁ Ἑρ-

ρικός έκλεισεν ὀρηκτικῶς τὴν θύραν. Λαβὼν δὲ βιβλίον, τὴν ἱστορίαν τῆς Γαλλίας ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Φαρραμόνδου, ἀχρι Ἑρρίκου τοῦ Β', προσεπάθησε ν' ἀναγνώσῃ.

Ἄλλὰ τὸ πνεῦμά του δὲν ἦτο ἡσυχον. Ὁ πυρετὸς τῆς προσδοκίας τὸν κατέτρωγεν. Ἡ φωντασία παρίστα αὐτῷ φορικῶδη φάσματα, οὐδὲν δὲ ἠδύνατο νὰ τὸν καθησυχάσῃ. Αἰφνης εἶδεν ἀπὸ τοῦ παρῆθρου τὸν Ἑρρίκον διερχόμενον τὴν αὐλήν. Ὁ Ἄλανσὼν ἔμεινε ὡς κεραυνόπληκτος ἐπὶ τῇ θέᾳ ταύτῃ. Δὲν ἦτο λοιπὸν ὁ Ἑρρίκος ἐκεῖνος ὅστις πρὸ μικροῦ εἶχεν ἀναβῆ τὴν κλίμακα. Ἠνέφξε τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνός του καὶ παρευθεὶς ἔστη ἀκροῦμενος παρὰ τὴν τοῦ διαδρόμου. Τὴν φωνὴν ταύτην δὲν ἠπατάτο, ἦτο ὁ Ἑρρίκος. Ἀνεγνώρισε τὸ βῆμά του.

Ἡ θύρα τῶν δωματίων τοῦ Ἑρρίκου ἀνοιχθεῖσα ἐπανεκλείσθη.

Ὁ Ἄλανσὼν ἐπὶ ἀνῆλθεν εἰς τὸ κοιτῶνά του καὶ ἔπεσε ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου. Συλλογιζόμενος δὲ τί κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν θὰ συνέβαινε, ἠσθάνθη παγερὸν ἰδρῶτα βέοντα ἀπὸ τοῦ μετώπου του.

— Θὰ φωνάξῃ; διενόηθη ὁ δούξ. Εἶναι τάχα δηλητήριον φέρον ἀμέσως τὸ ἀποτέλεσμα; Ὁχι, βεβαίως, διότι ἡ μήτηρ μου μοὶ εἶπεν ὅτι θὰ ἀποθάνῃ βραδέως ἐκ μαρασμοῦ.

Ἡ σκέψις αὕτη τὸν ἐνεθάρρυνε.

Δέκα λεπτὰ παρῆλθον, αἰῶνες ἀγωνίας διὰ τὸν δούκα, ὅστις μὴ δυνάμενος νὰ ὑπομείνῃ πλέον ἡγέρθη καὶ διελθὼν τὸν ἀντιθάλαμόν του, ὅστις εἶχεν ἀρχίσει πληρούμενος εὐπατριδῶν, εἶπεν:

— Χαίρετε, κύριοι. Καταβαίνω εἰς τὸ βασιλέως.

Καὶ κατῆλθε. Τί ἤθελε νὰ εἰπῇ εἰς τὸν βασιλέα; Τίποτε! Διατί ἐπορεύετο ἐκεῖ;... Ἐφευγε τὸν Ἑρρίκον, δὲν ἐζήτηε τὸν Κάρολον.

Εὐρε τὴν θύραν τῶν δωματίων τοῦ βασιλέως ἀνοικτὴν. Ὁ σκοπὸς ἄφισε τὸν δούκα νὰ εἰσέλθῃ ἀκωλύτως. Κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ κυνηγίου δὲν ὑπῆρχεν ἐθιμοτυπία.

Ὁ Φραγκίσκος διῆλθε τὸν ἀντιθάλαμον, τὴν αἴθουσαν καὶ τὸν κοιτῶνα τοῦ βασιλέως, οὐδένα ὅμως εὐρεν. Σκεφθεὶς ὅτι ὁ Κάρολος θὰ ἦτο ἐν τῇ ὀπλοθήκῃ του ὤθησεν ἐλαφρῶς τὴν θύραν.

Ὁ Κάρολος ἐκάθητο παρὰ τινα τράπεζαν ἐπὶ ἀνακλίντρου, ἔχοντας εἰς ὄξυ καταλήγον τὸ ἐρισεῖνωτον, καὶ εἶχε τὰ νῶτα ἐστραμμένα πρὸς τὴν θύραν. Ἐφάνετο δὲ βεβουθισμένος εἰς σκέψεις.

Ὁ Ἄλανσὼν ἐπλησίασεν ἀψοφητί. Ὁ Κάρολος ἀνεγίνωσκε.

— Εἰς τὴν πίστιν μου! ἀνέκραξεν αἰφνης. Ἴδου θυμῶσιον βιβλίον! Ἦκουσα νὰ ὁμιλῶσι περὶ αὐτοῦ, ἠγνόουν ὅμως ὅτι εὐρίσκατο ἐν Γαλλίᾳ.

Ὁ Ἄλανσὼν ἔτεινε τὸ οὖς καὶ ἐπλησίασεν ἐν ἔτι βῆμα.

— Καταρχμένα φύλλα! εἶπεν ὁ βασιλεὺς φέρων τὸν δακτυλὸν εἰς τὰ χεῖλη καὶ πιέζων αὐτὸν εἶτα ἐπὶ τῶν φύλλων ὅπως τὰ διαχωρίσῃ. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι τὰ ἐκόλ-

ησαν ἐπίτηδες, ὅπως ἀποκρύψωσιν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἀνθρώπων τὰ θαυμασία, τὰ ὁποῖα περιέχει.

Ὁ Ἄλανσὼν ἐπλησίασεν ἔτι.

Τὸ βιβλίον ἐφ' οὗ ἔκυπτεν ὁ Κάρολος ἦτο ἐκεῖνο, ὅπερ αὐτὸς εἶχεν ἀφίσει εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ Ἑρρίκου!

Ἴδὼν τοῦτο ὁ Ἄλανσὼν ἔρρηξεν ὑπόκωφον κραυγὴν.

— Ἄ! εἴθε σεις, Ἄλανσὼν; εἶπεν ὁ Κάρολος. Καλῶς ἤλθατε. Πλησιάσατε δὲ νὰ ἰδῆτε τὸ ὑψαιότερον περὶ κυνηγίου βιβλίον, ὅσων ἔγραψέ ποτε ἀνθρώπινος κάλαμος.

[Ἐπειτα συνέχισα]

Ἡ ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια ἰδὲ προηγουμένου φύλλον).

Δι' αὐτὴν εἰς μόνος Βένης ὑπῆρχεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν λαμπρῶς ἐστολισμένων ἐκείνων ἀξιοματικῶν, εἰς δὲ μόνος Μολλάς ἐν μέσῳ τοῦ στρατοῦ τῆς πίστεως, ὁ Τζελλάλ καὶ ὁ Ρεσιδ' τοῦτους μόνον ἐγίνωσκεν ἐκ τῶν διαβητῶν.

Ὁμοῖο! πόσον στενὴ εἶναι ἡ ἀνθρωπίνη καρδιά, ἀφοῦ εἰς μόνος ἔρωσ ἀρκεῖ νὰ πληροῖ αὐτὴν, ἐνίοτε δὲ νὰ τὴν κάμῃ νὰ κλονῆται ὑπὸ τὸ βάρος της!...

Τί μάς μέλει διὰ τὸν κόσμον, ὅταν ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ τις, δὲν ὑπάρχει πλέον!... Τί εἶναι ὀλόκληρος στρατὸς διὰ τὴν μητέρα ἑνὸς στρατιώτου;... Εἶναι ὁ ἐν αὐτῷ υἱὸς της! Ὁ δὲ στόλος τοῦ κράτους διὰ τὴν γυναῖκα τοῦ ναύτου; Τὸ πλοῖον, ἐν ᾧ εὐρίσκαται ὁ σύζυγός της! Ἐξ ὄλου τοῦ κόσμου ὁ ἀνθρώπος μόνον τὴν πατρίδα του δύναται ν' ἀγαπᾷ, τὴν γενέθλιον πόλιν, τὴν στέγην, τὴν οἰκογένειάν του! Λέγει μεγάλους λόγους, ἡ διάνοιά του περιλαμβάνει πλῆθος ἀπειρον ἰδεῶν... ἀλλὰ μηδὲν πλέον ζητεῖτε παρ' αὐτοῦ. Μόνος ὁ Θεὸς δύναται νὰ περιλάβῃ τὸν κόσμον ἐν τῇ χειρὶ καὶ τὴν ἀνθρωπότητα ἐν τῇ καρδίᾳ Αὐτοῦ.

Ἡ Ἀζιβὲ εἶχεν ἀκολουθήσει μὲ βλέμμα περιέρχον τὴν πλημμυρίδα τῶν ἀνθρώπων, τῶν διερχομένων διὰ τῆς πλκτείας. Αἱ λαμπραὶ ἐκεῖναι ἐνδυμασίαι, αἱ κομψοὶ ἱματισμοί, τὰ πάντα ἦσαν καινοφανῆ δι' αὐτὴν, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν θέλγωσιν. Αἱ ἔξοχοι φύσεις, αἱ ἀνατραφεῖσαι ἐν πῇ σιῶ καὶ τῇ ἐρημίᾳ, ἀγριεύονται εἰς τὸν θόρυβον τῶν πανηγύρεων, ἐν τῷ μέσῳ τῆς συρροῆς τοῦ μεγάλου πλήθους αἰσθάνονται ἑαυτὰς ξένους καὶ οὐδεμίαν δοκιμάζουσι τέρψιν.

Αἰφνης ἡ σοβαρὰ ὄψις τῆς Ἀζιβὲ ἐφιδρύνθη, λαβοῦσα γλυκεῖαν ἐκφρασιν χαρᾶς. Εἶχε παρατηρήσει τὸν Τζελλάλ-Βένην καὶ τὸν Ρεσιδ-Μολλάν, προχωροῦντας ἀφοπτεροῦς ὁμοῦ. Οὕτως ἔβλεπε κατ' ὄναρ τὸν θεῖον μετὰ τοῦ ἐξιδέλου αὐτῆς. Ὅθεν ἡ εὐχὴ τοῦ δυστυχοῦς Τεφθὴν εἶχεν εἰσακουσθῆ! Ἐμενε λοιπὸν νῦν εἰς τὴν Ἀζιβὲ νὰ ἀπολαύῃ πληρέστατα τῆς εὐτυχίας τοῦ νὰ ἦναι ἡ σύζυγός τοῦ Τζε-

λάλ. Εἶχεν οὗτος ἤδη πέμψει εἰς τὸ χάρμιον τὸ τοῦ ἀρραβῶνος δακτυλίδιον διὰ τῆς Ρεμσῦ, τεκμήριον ἀδαμάντινον, ὅπερ τοῦ λοιποῦ συνέδεε τὸ μέλλον αὐτοῦ μετὰ τῆς τύχης τῆς ἐξαδέλφης του.

Ἡ Ἀζιβὲ εἶχε λίαν πλαγίως, ἀπευθύνει λέξεις τινὰς περὶ τῆς Νετζιβέ, τῆς παλλακῆς τοῦ Τζελάλ. Τί ἔμελλε νὰ γείνη ἡ νέα ἐκείνη; Ἡ ἐξείρετος καρδιά τῆς Ἀζιβέ, ἐν ἣ ἡ ζηλοτυπία δὲν ἠδύνατο νὰ ῥιζωθῇ, ἀνησυχεῖ περὶ τῆς τύχης τῆς εὐτυχοῦς ταύτης ἀντιζήλου. Δὲν παρεδέχετο ὅτι ὁ ἀνὴρ δύναται νὰ καταπατήσῃ ὑπὸ τοὺς πόδας τὴν τιμὴν, ἔστω καὶ δούλης. Ἡ γραῖξ Ρεμσῦ κατεπαύνη τὴν ἀνησυχίαν τῆς νεανίδος. Αὕτη ἀνελάμβανε τὴν φροντίδα τῆς Νετζιβέ, ἣτις εἶχε μάθει τοὺς ἀρραβῶνας τοῦ κυρίου της, ἀπαθῶς συγκατατείθεισα. Ὁ Τζελλάλ-Βένης εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ τὴν προικίσῃ, δίδων αὐτῇ σύζυγον τὸν ἱπποκόμον του. Ἡ δούλη ἐφάνη συγκατανεύουσα ἀγογγύστως εἰς τὸ θέλημα τοῦ ἀξιοματικῶ καὶ ἐδέχθη ἀνδρὰ τὸν Γεχκούπ μετὰ φαινομενικῆς χαρᾶς. Ἐντεῦθεν λοιπὸν πᾶν νέφος εἶχε διασκεδασθῆ. Οὕτως ἐπίστευον τοὺλάχιστον.

Βλέπουσα ἐρχόμενον πρὸς αὐτὴν τὸν θεῖον καὶ τὸν μελλόνυμφόν της, ἡ Ἀζιβὲ ἤρπασε τὸν βραχίονα τῆς γραίας καδίνης καὶ εἶπε δεικνύουσα:

— Ἴδου ἡ εὐτυχία ἐρχομένη εἰς ὑπάντησίν μου! Πόσοι ἀνθρώποι δὲν δύναται νὰ εἰπῶσι τὸ αὐτό, καὶ πόσον εὐχαριστῶ τὸν Ἀλλὰχ διότι με εἰσήκουσε!... Δύναμι νὰ ἀριθμῶσ τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου ὡς εὐεργεσίας... Τζελάλ, πόσον σὲ ἀγαπᾷ!... Ρεσιδ, πόσον σὲ σέβομαι! Ἴδέ, Χανούμ, πόσον ὁ Τζελάλ μοὶ προσμειδᾷ! Μὲ ἀνεγνώρισε μ' ὀλην τὴν πυκνότητα τοῦ γρασμάκιου μου. Ἀχ! τί ὠραίους ὀφθαλμοὺς μούρους ὅπου ἔχει; καὶ πόσον τὸ γλυκὺ βλέμμα του μεταδίδει χαρὰν εἰς τὴν ψυχὴν μου!

Ἡ νεανὶς κατεχομένη ὑπὸ τῆς τόσοσ προσφιλοῦς αὐτῆ θέας, δὲν παρετήρησεν ὅτι δύο γυναῖκες εἶχον σταματήσει ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ Ἰπουργείου, περιμένουσαι ὅπισθεν τῶν κιονοστοιχιῶν ἕως οὗ ὁ Τζελάλ καὶ ὁ πατήρ αὐτοῦ περάσωσιν ἔντα πλησιάσωσιν εἰς τὴν ἀμψάν.

— Μπαῖράμ μουπαρεκῆ! (Ἄς ἦναι εὐλογημένον τὸ Πάσχα ὑμῶν) εἶπε μίξ ἐξ αὐτῶν εἰς τὴν Ἀζιβέ, ἐνῶ ἡ ἑτέρα ἐφίλει εὐσεβάστως τὴν χειρίδα τοῦ φερετζέ της.

— Ρεμσῦ-Χανούμ! Νετζιβέ... ἀνεφώνησεν ἡ Ἀζιβέ ὀλίγον συγκεινημένη ἐκ ταύτης τῆς ἀπροσδοκῆτος συναντήσεως.

— Ἐθε τὸ Βαῖράμ νὰ σοὶ ἦναι εὐτυχισμένον! ἀπεκρίθη ἡ γραία καδίνη, βοηθοῦσα τὴν δέσποινά της, ἣτις πάραυτα ἀνέλαβε τὴν ἀταραξίαν της.

— Δὲν δύναμι νὰ σᾶς ἐκφράσω ἀρκούντως ὅποσον χαίρομεν νὰ σᾶς βλέπομεν, εἶπεν ἡ Ρεμσῦ-Χανούμ πᾶσαν ἡμέραν ἐγὼ καὶ ἡ Νετζιβέ παρακαλοῦμεν τὸν Ἀλλὰχ διὰ τὴν εὐτυχιάν σας...

— Ἡ κλωσύνη σας... ἀπεκρίθη ἡ νεανὶς μάρτυς μου ὁ Ἀλλὰχ ὅτι

κ' ἐγὼ πολλάκις σκέπτομαι περὶ ὑμῶν...

— Ὅταν τις ἦναι ὠραία καὶ ἀγκυπᾶται καθὼς ἐσεῖς, εἶπεν ἡ Νετζιβέ, χρωσθεὶς νὰ ἦναι συγκαταβατική πρὸς ὄλους· οἱ εὐτυχεῖς ἄνθρωποι, καθὼς λέγουν, λησμονοῦν εὐκολα. Ὁ ἔρωτας, ἀνοίγοντας τὴν καρδίαν, δένει τὰ μάτια... Ἄν πάτε καμμιά μέρα νὰ προσευχηθῆτε ἔς τὸν τάφον τοῦ Τεφθῆκ, χτυπάτε καὶ ἔς τὴν πόρτα τοῦ φτωχικοῦ μας, Ἀζιβέ-Χανούμ, καὶ θαύρητε ἐκεῖ ἀφωσιωμέναις καρδίαις.

Καὶ αἱ δύο γυναῖκες ἀπεμακρύνθησαν, ἀφίνουσαι τὴν Ἀζιβέ σύννου. Ἡ ἀνάμνησις τοῦ Τεφθῆκ, διεγερθεῖσα τὴν ἐορτάσιμον ἐκείνην ἡμέραν, ἔρριψε πέπλον κατηφείας ἐπὶ τῆς εὐθυμίας της.

— Ἐπρεπεν ἦδη νὰ ὑπάγω εἰς τὸν τάφον τοῦ Τεφθῆκ, εἶπεν ἡ Νετζιβέ ἔχει δίκαιον νὰ μὲ ἀναμνήσῃ τὸ καθήκον τοῦτο. Ἡμην εὐτυχής, ἀλλ' ἰδοὺ ἡ μνήμη τοῦ δυστυχχοῦ μελλονόμενου μου, ἐπέλυθη, μὲ κατετάραξε. Οὐδεμίαν στιγμὴν εὐδαιμονίας λοιπὸν δύναμαι ν' ἀπολαύσω, χωρὶς ὁ ἄγγελος τοῦ σκότους νὰ σβέσῃ τὴν λαμπάδα τῆς ἐλπίδος, ἢν ἀνάπτω;

— Δὲν πρέπει νὰ βασανίζεσθε οὕτω, Χανούμ-Ἐφέντη, εἶπεν ἡ γραῖα καθίρη, ἐκδιώξατε τοὺς λυπηροὺς διαλογισμοὺς, τοὺς ὁποίους σὰς ἔφεραν αὐταὶ αἱ καρακάξαι. Ἄς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν οἰκίαν μας, ὅπου, χωρὶς ἄλλο, σὰς περιμένει ἡ ἐξαδέλφη σας Γκιούλ-Χανούμ.

Ἡ Ἀζιβέ καὶ αὐτὴ τοῦτο ἐπεθύμει πρὸ παντός, νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ πρὸ πάντων νὰ ἐναγκαλισθῇ τὴν προσφιλεῖ τῆς ἀνίκητον, ὡς ὠνόμαζε τὴν Γκιούλ. Πόσα εἶχε νὰ τῇ εἴπῃ! ὅποσα εἶχον συμβῆ ἀπὸ τῆς εἰς Προῦσαν ἀναχωρήσεώς της!...

Ἡ ἀνεψιὰ τοῦ Μολλά εὔρεν ἐν τῷ χαρμῷ μόνον δῶρά τινα τοῦ Βαϊράμιου περιβεβλημένα μὲ ῥοδόχρουν γάζαν, ἐπισκεπτρίας τινάς, κοσμήματα ἐκ σμαράγδου, πεμφθέντα παρὰ τοῦ Τζελάλ, λαμπρὰ ἐνώτια, περικοσμούμενα δι' ἀδαμάντων, περικαλλῆ πόρπην, τὴν ὁποίαν εὐθὺς ἐφόρεσεν ἵνα τιμῆσῃ τὸν μελλονόμενον της. Ἡ Γκιούλ-Χανούμ δὲν ἐφάνη ποσῶς.

KB

Ἡ Γκιούλ-Χανούμ μόλις εἶχεν ἐπιστρέψει εἰς τὸ ἐν Βεσῆκ-Τὰς (Διπλοκιονίφ) μέγαρον αὐτῆς, οὕτινος οἱ διὰ πολυτελεῶν ἐπίπλων κεκοσμημένοι θάλαμοι ἔβριθον ἐπισκεπτριῶν, ὅτε ὁ κρότος τῶν πατημάτων πολυπληθῶν ἰππέων ἀντήχησεν ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῆς οδοῦ.

Πᾶσαι αἱ Χανούμισσαι ἔδραμον εἰς τὸ παράθυρον, κεχυρμέναι ὀπισθεν δικτυωτῶν ἐκ ξύλου λεπτῶς συμπεπλεγμένου, ἵνα ἰδῶσιν ἐπιστρέφοντα τὸν Σείχ-ούλ-Ἰσλάμ καὶ τὴν ἀκολουθίαν αὐτοῦ.

Ἡ Γκιούλ, καὶ τοὶ ἀδιαθετοῦσα κατὰ τὸ φαινόμενον, ἐτέθη ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὴν θυρίδα.

Πλήθος ἀπειρον ἴστατο ἐκατέρωθεν τῆς θύρας καὶ ἐπὶ τῆς οδοῦ, ἵνα χαιρετίσῃ τὸν

ἀρχηγὸν τῆς θρησκείας καὶ δεχθῇ τὴν εὐλογία αὐτοῦ¹.

[Ἐπιταὶ συνεχεῖα].

K.

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΕΡΩΣ

Διήγημα Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου

(Συνεχία· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

B'

Ἀληθῶς ὁ ἔρωσ τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἔχει οὔτε ὠρας οὔτε ἐποχάς. Καὶ τὸ θέρος καθὼς καὶ τὸν χειμῶνα, καὶ τὴν ἀνοιξιν καθὼς καὶ ἐν φθινόπωρον, καὶ ἐν κηδεῖα καθὼς καὶ ἐν γάμῳ, καὶ ἐν ἐκκλησίᾳ καθὼς καὶ ἐν θεάτρῳ, καὶ τὴν Τεσσαρακοστήν καθὼς καὶ τὸ Πάσχα, δύναται νὰ συλληφθῇ τὸ ἦδὺ ἐκεῖνο αἰσθημα τὸ συννεοῦν τὰ δύο φύλα, δύναται νὰ γεννηθῇ ἔρωσ. Ἀλλὰ τί ἄρα γέ νὰ σκέπτονται οἱ ἀπαισιόδοχοι περὶ ἔρωτος συλληφθέντος τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν, καθ' ἣν σύμπαρς ὁ κόσμος πενθεῖ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Σωτῆρος!

Καὶ τοιοῦτος ἦν ὁ ἔρωσ τοῦ Ἀνδρέα, καὶ τῆς Μαρίας· διότι ἀπὸ τῆς πενθίμου ἐκείνης ἡμέρας, καθ' ἣν ὑπὸ τὸ σκότος, ὅπερ βασιλεύει ἐφ' ὅλην τὴν γῆν, αἱ πέτραι σχίζονται καὶ τὰ μνημεῖα ἀνοίγονται, ἠγαπήθησαν διὰ τοῦ σφοδρτέρου καὶ ἀγνωστέρου ἔρωτος, τὸν ὁποῖον δύναται νὰ συλλαβῶσι δύο εὐγενεῖς καὶ νέαι ψυχαί.

Τῆς Μαρίας ἦτο ὁ πρῶτός της ἔρωσ οὗτος. Ἡ παρθένος καρδία της δὲν εἶχεν ἀνοιχθῆ εἰσέτι εἰς τὰς ἐρωτικὰς ἐκφράσεις τὰς ἀπατηλὰς τῶν πολυπληθῶν νέων, οὔτινες τὴν περιστοιχίζον, λατρευταὶ τῆς ὠραιότητός της καὶ τῆς εὐφύας της· δὲν εἶχεν ἐκκολαφθῇ ὑπὸ τὰ θερμὰ βλέμματα τοῦ κόσμου ἐκδηλοῦντος θαυμασμὸν ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ της. Ἡ ψυχὴ της—ψυχὴ ἀγγελικῆς κορασίδος θεωρούσης ἑαυτὴν ὑπόδουλον οὐδενὸς καὶ κτήμα ὄλων ὄσους τέρπει ἡ ἀθῶα καλλονὴ—δὲν ἠσθάνθη εἰσέτι ἄλλας συγκινήσεις ἢ τῶν διασκεδάσεων τὴν ζάλην, τοῦ χοροῦ τὴν βακχεῖαν καὶ τῶν πανηγύρεων τὴν ἡδονὴν. Ἀλλὰ, περίεργον! Ἀποχωροῦσα τὴν ἐσπέραν τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς ἐκ τῶν Ἐπιταφίων, ἀπεκόμιζεν ἄλλοιὰς ἐντυπώσεις, καὶ οὐχὶ οἷας ἀπεκόμιζε συνήθως καὶ ἄλλο τε ἐκ τοιοῦτων περιστάσεων. Καὶ ἐν ᾧ μόνῃ τὴν νύκτα ἀναπαρίστα καθ' ἑαυτὴν τὰς σκηνὰς τῆς ἡμέρας, — τὴν ἀκολουθίαν τῆς πρωίας, τὴν προσκύνησιν τοῦ ἀπογεύματος, τὰς λιτανείας τῆς ἐσπέρας — ἠδυνάτει νὰ ἐκδιώξῃ τοῦ πνεύματός της μίαν εἰκόνα, ἣν ἡ φαντασία της περιέβαλλε δι' αἰγλης φωτεινῆς καὶ ἥτις τὴν παρηκολούθει πανταχοῦ!

Ἦτο ἡ εἰκὼν τοῦ νέου ἐκείνου, τοῦ συνοδεύοντος τὸν γνωστόν της Ἀντώνιον Κ*, ὅστις τὴν ἔβλεπε μὲ τόσῃ ἐπιμονῇ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην!...

Καὶ ἠσθάνετο ὅτι κατὶ ἐξαιρετικὸν ἦ-

1. Γνωστὸν ὅτι τὸ Βαϊράμιον εἶναι πολὺ εὐτυχέστερον, ὅταν κατὰ τὴν εὐλογημένην ἐκείνην ἡμέραν συναντήσῃ τὸν Σουλτάνον καὶ Σείχ-ούλ-Ἰσλάμην.

σθάνετο δι' αὐτόν. Καὶ τοῦτο ἐγνώριζε τὴν πρώτην ἡμέραν. Τὴν δευτέραν ἀπέτεινε πρὸς ἑαυτὴν τὴν ἐρώτησιν: «Καὶ ἐκεῖνος αἰσθάνεται τίποτε δι' ἐμέ;» Τὴν τρίτην... τὸν ἐπανεῖδε.

Τὸν ἐπανεῖδε τὴν Δευτέραν τοῦ Πάσχα εἰς τὸ Φάληρον.

Ὁ Ἀνδρέας ἦτο πάλιν μετὰ τοῦ Ἀντωνίου, τοῦ ἀχωρίστου αὐτοῦ φίλου, καὶ ἐκάθητο εἰς ἓν καφφενεῖον ἀκροώμενος τῆς μουσικῆς. Πέριξ ἡ φύσις διεγέλα ἐν ἡμερότητι καὶ καλλονῇ. Τὸ γλαυκὸν τοῦ Φαλήρου κύμα ἐφίλει ἠδέως τὴν ἀκτὴν ψιθυρίζον, ἐνῶ μακρὰν ἡ θάλασσα ἐφαίνετο κοιμωμένη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς γῆς. Τὸν ἀπτικὸν ὀρίζοντα δὲν ἐκπλίδου οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον νέφος, αὐρα γλυκεῖα ἠγείρετο ἐκ τῆς θαλάσσης, θαπεύουσα τὰς παρειὰς καὶ παίζουσα μετὰ τῶν βοστρύχων τῶν κυριῶν.

Ἄλλ' ἡ εἰρήνη, ἥτις ἐβασίλευεν ἐπὶ τὴν φύσιν τὴν ἡμέραν ἐκείνην, δὲν ἐβασίλευε φεῦ! καὶ ἐπὶ τὴν καρδίαν τοῦ Ἀνδρέα. Ὁ νεανίας ἦτο μελαγχολικὸς καὶ σύννου· καὶ οὔτε τὸ Φάληρον ἐορτάζον, οὔτε οἱ οἱ ἦχοι τῆς μουσικῆς, οὔτε οἱ λόγοι τοῦ ἀγαπητοῦ του φίλου, ἴσχυον νὰ διασκεδάσωσι τὴν μελαγχολίαν του. Τὴν ἠγάπα, καὶ εἶχε νὰ τὴν ἴδῃ τόσας ἡμέρας! Ἡθελε μίαν ἀκτίνα τοῦ βλέμματός της, καὶ ἄς μὴ ἦτο ῥοδόχρουν, ὡς ἡ τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς...

Ὡ, ἐὰν τὸ ἐγνώριζεν ἡ Μαρία! ὦ, ἐὰν ἐγνώριζε τὸ αἴτιον τῆς μελαγχολίας, ἥτις ἐπεσκίαζε τὸ ὠρατὸν του μέτωπον!

Ἡ συνάντησις των ὑπῆρξεν εὐτυχής, διότι ἐγένετο καθ' ἣν στιγμὴν ὁ εἰς ἐπεθύμει διακαῶς τὸν ἕτερον. Ἐμειδιάσαν δ' αὐτομάτως, χωρὶς νὰ γνωρίζωσι τί πράττουσιν, ὅταν εἶδον ἀλλήλους.

Τετέλεσται!

Ἐν ἔτος μετὰ ταῦτα, ἔτος εὐτυχῶν ἐρώτων ἀλλὰ σκληρῆς ἀναμονῆς, ὁ Ἀνδρέας ἐζήτει εἰς γάμον τὴν δεσποινίδα Μαρῖαν Α*. Οὐδὲν κώλυμα ἐπεπρόσθει τῇ ἐνώσει ταύτῃ, καὶ ὁ εὐτυχῆς γάμος ἀμέσως ἐτετέλεσθη. Αἱ δ' ἐφημερίδες τῆς πρωτευούσης ἀγγέλλουσαι αὐτὸν καὶ εὐχόμεναι τοῖς νεονύμφοις εὐδαίμονα τὸν συζυγικὸν βίον, δὲν ἔλειψαν ν' ἀναγράφωσιν ἐν τοῖς κυριωτέροις ὅτι παρὰ νυμφος ἦν ὁ κ. Ἀντώνιος Κ*.

Δὲν ὑπῆρξε λοιπὸν εὐτυχῆς ὁ πρῶτός της ἔρωσ;

Γ'.

Εἰς τὴν ὠραιότατην τῆς Πρωτευούσης ὁδόν, εἰς τὴν ὁδὸν Πατησίων, ἐκεῖ ἔνθα ἡ τύρβη τῆς πόλεως συνδράζεται τοσοῦτω θαυμασῶς μετὰ τῶν θεληγῆτρων τῆς ἐξοχῆς, φοκοδόμηται ἡ μεγαλοπρεπὴς οἰκία, ἐν ἣ ἐγκατέστη μετὰ τὸν γάμον του ὁ Ἀνδρέας. Εἶνε δὲ τῷ ὄντι μαγικὴ ἡ φωλεὰ, ἣν κατώκησε τὸ ἐρωτύλον ζεῦγος.

Μέσῳ μικρᾶς ἐκτάσεως γῆς ἦν, ὀρίζουσι πανταχοῦθεν κιονίσκοι καὶ κιγκλίδες, καὶ ἥτις εἶνε πεφυτευμένη δι' ὠραιότατων καὶ σπανίων ἀνθῶν, ἐγεῖρεται ἡ

καλλιάρματος οικοδομή. Καὶ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, διὰ τοῦ εὐαρέστου ἐκείνου καὶ πυκνοῦ φυλλώματος, ὅπερ σχηματίζει πρὸ αὐτῆς ἡ φυτεία, διακρίνονται καὶ τῆς μεγαλοπρεποῦς κλίμακος αἱ μαρμαρίνοι βαθμίδες, καὶ οἱ δύο στῆλοι, οἱ παρέχοντές τι τὸ ἀρχαιοπρεπὲς εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν ἐκείνην καὶ τὰ πολλὰ καὶ μικρὰ ἐκεῖνα παράθυρα, καὶ τὸ γλυκὺ κυανοῦν χρῶμα τῆς οἰκίας, ἧς τὴν πρόσοψιν σχεδὸν ὀλόκληρον κατέχει εὐσκιόφυλλος περιπλοκάς. Ἀπὸ ταύτης ἡ θεὰ εἶνε ἐξαισία καὶ θελκτικωτάτη ἔμπροσθεν ἡ ὁδὸς Πατησίων μετὰ τὰ εὐρέα τῆς καὶ λαμπρῶς πεφυτευμένα πεζοδρόμια, διχαζομένη ὑπὸ τῶν γραμμῶν τοῦ Ἱπποσιδροδρομοῦ καὶ προχωροῦσα ὅπου φθάνει ἀνθρώπου ὀφθαλμὸς περικιτέρω ἢ Πεντέλῃ, συναπτομένη ἐν ἡδονικῷ φιλήματι μετὰ τοῦ οὐρανοῦ, δεξιᾶ, ἢ θελκτικωτάτη ἐξοχὴ τῶν Πατησίων, τοῦ Ἁγίου Λουκᾶ ἀριστερᾶ ἢ Ἀκρόπολις μετὰ τὰ ἠρωτηριασμένα λείψανα τῆς παλαιᾶς ἡμῶν εὐκλείας, χαλκόχροα ἐκ τοῦ χρόνου καὶ ἀποτελοῦντα τὴν ζωροτάτην ἀντίθεσιν μετὰ τοῦ πρασίνου χρώματος τῆς ἀραιᾶς παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως φυτείας μακρὰν, ἐν ἀπόπτῳ, ἢ κυκνῇ τῆς θαλάσσης σινδῶν, καὶ ὅπισθεν αἱ ρυτίδες τοῦ γέροντος Λυκαβητοῦ, ἐπιβλέποντος τὴν πρὸ τῶν ποδῶν του ἐκτεινομένην νέαν πόλιν!

Τῆς Μεγάλῃς Παρασκευῆς ὁ ἔρωσ κκτέληξεν εἰς σύζυγικὸν βίον εὐτυχῆ καὶ γαλήνιον. Ὁ Ἀνδρέας καὶ ἡ Μαρία διήρχοντο τὰ ὠραιότερα τῆς ζωῆς των ἔτη εὐτυχεῖς καὶ ἀγαπώμενοι, ἐν τῷ λαμπρῷ ἐκείνῳ ἐνδιατήματι. Διαρκούντος ἐνός ἔτους σύζυγικῆς βίου, οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον νέφος ἐπεσκίασε τὰ μέτωπά των, οὐδ' ἡ ἐλαχίστη ἀτυχία διετάραξε τὴν γαλήνην τῆς εὐδαιμονίας των. Ὁ Ἀντώνιος ἦτο ὁ μόνος των φίλος ἦτο καὶ νῦν, ὡς καὶ πρῶτον, ὁ ἀχώριστος τοῦ Ἀνδρέα σύντροφος τὸ ἀγνὸν αἶσθημα τῆς φιλίας δὲν ἐπτοίθη ὑπὸ τοῦ ἔρωτος. Τὴν δὲ πρὸς τὸν Ἀντώνιον συμπάθειαν, ὡς ἐξ ὑπερβαλλούσης πρὸς τὸν σύζυγον ἀγάπης, συνεμερίσθη πληρέστατα καὶ ἡ Μαρία. Ἀλλως τε ὁ Ἀντώνιος ἦτο τόσῳ ἀξιαγάπητος! Ὡστε δύναμαι νὰ εἶπω, χωρὶς νὰ παρεξηγηθῶ, ὅτι δὲν ἦσαν δύο, ἀλλὰ τρεῖς! Οὕτως ὁ βίος διέρρεεν ἀμιγῆς συμφορᾶς, ἀκρατος μίσους, πλήρης ἔρωτος καὶ ἀγάπης, ὡς ἀρχαῖον εἰδύλλιον καὶ ἐν τῷ θελκτικῷ μεγάρῳ τῆς ὁδοῦ Πατησίων, ὡς ἐν ἀγορῆς, ἐν οἷς βασιλεύουσι τὰ ἐναντία τῶν ἐν ταῖς πόλεσιν, ἀνειλίσσοντο κατ' ἐκαστὴν αἱ ὠραιότεραι καὶ τρυφερότεραι σκηναί, αἵτινες ἠδύναντο νὰ γαργαλίσωσι τὴν φαντασίαν τοῦ Θεοκρίτου ἢ τοῦ Γκέσνερ.

Ἀλλά, — καὶ εἰς τὸ τρομερὸν τοῦτο ἀλλὰ ἔγκειται ὀλόκληρον τὸ δράμα, — ἀλλ' ὡς ἐὰν ἐπρόκειτο ν' ἀποδειχθῆ δι' ἐκατομμυριοστὴν ἴσως φοράν, ὅτι ἡ εὐτυχία δὲν εἶναι διαρκῆς ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης, μαῦρα νέφη ἐθόλωσαν τὸν οὐρανὸν τῆς εὐτυχίας των, καὶ φοβερός κερκυνὸς ἠπέλει ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ ἐκτραχῆ!

Ὁ Ἀνδρέας ἠσθένησεν.

Ἐκ τῶν ὀλίγων ἐκείνων θυμάτων, ἀπὸ μετὰ τῆς ἀριστοκρατίας ἀριθμῆ ἢ τελευταία ἐπιδημίας τοῦ τύφου ἢ ἐπὶ τοσοῦτο λυμηνχμένη τὰς Ἀθήνας, ἐκ τῶν ὀλίγων ἐκείνων θυμάτων ἐν ἦτο καὶ ὁ Ἀνδρέας. Τί συμφορά! Νὰ προσβληθῆ ὑπὸ τῆς ἐπικρατοῦς ἐκείνης νόσου, καὶ νὰ ῥιφθῆ βαρῶς ἀσθενῆς εἰς τὴν κλίνην, κατὰ τὰς ὠραιότερας ἡμέρας τῆς ζωῆς του. Ἀρὰ γε θά ιατρῆυστο; ἀρὰ γε θ' ἀπέθνησκε; Λέγουσιν ὅτι τοῦτο γνωρίζει μόνον Ἐκεῖνος, ὅστις ἰθύνει τὰς τύχας τῶν θνητῶν! . . .

Ἐν τούτοις ἡ οἰκία δὲν ἀπέβαλλε τὴν χαριέσσαν αὐτῆς ὄψιν καὶ ἂν πρὸ αὐτῆς ἐσταματῶν ἤδη πλεισταίαις τῆς ἡμέρας αἱ σοβαραὶ ἀμαξαὶ τῶν ιατρῶν, ὅμως τὰ ἀνθη ἔθαλλον ἀκόμη δι' ὅλης αὐτῶν τῆς δυνάμεως καὶ μόνον ῥομαντικὸς τις ποιητῆς θ' ἀπετόλμα νὰ τὰ παραστήσῃ φθίνοντα καὶ μαραινόμενα, ἐπὶ τῇ δυστυχίᾳ τοῦ κυρίου των τὰ λευκὰ μάρμαρα ἐσπινθίζον εἰσέτι ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, καὶ τὸ γλυκὺ κυανοῦν χρῶμα ἐξηκολούθει ποιοῦν τὴν ὠραίαν του ἀντίθεσιν μετὰ τὰ λευκὰ τῆς οἰκίας παρὰθυρα. Ἡ χαρωπὸς ὄψις ἔξω δὲν μετεβλήθη ἄλλ' ἐντός, — ὦ ἐντός! Σκότος καὶ θρήνος καὶ μελαγχολία!

Εἰσέλθωμεν εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ ἀσθενοῦς. Ἀλλὰ προσοχὴ μήπως μιανθῶμεν αὐτὸς εἶνε τύφος καὶ προσβάλλει εὐκόλως. Ἀλλ' ὄχι! δὲν εἴμεθα μόνον. Δὲν ἔχωσιν ἀρὰ γε ζῶν, δὲν φοβοῦνται τὸ μίσημα τοῦ τύφου, τὰ δύο ἀτυχῆ καὶ νέα πλάσματα, τὰ ὁποῖα ἐπιδαφιλεύουσι τὰς τρυφερότερας τῶν περιποιήσεων τῷ ἀσθενεῖ;

Τῷ ὄντι εἶνε ἀνὴρ καὶ γυνή, εἶνε ἡ Μαρία του καὶ ὁ Ἀντώνιος του, ἡ σύζυγός του καὶ ὁ φίλος του, καὶ κἀνηται παρὰ τὴν κλίνην σκυθρωποὶ καὶ περιλυποί.

Εἶνε ἐν πλήρει γνώσει τῆς δεινῆς συμφορᾶς, ἧτις κατέλαβε τὸν Ἀνδρέαν. Γνωρίζει ἡ Μαρία ὅτι θ' ἀπωλέσῃ μετ' ὀλίγον τὸν σύζυγον τῆς, ἐκεῖνον ὃν ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἠγάπησεν ἐν τῷ κόσμῳ. Γνωρίζει ὁ Ἀντώνιος ὅτι μετ' ὀλίγον θ' ἀποθάνῃ ὁ ἀριστος τῶν φίλων του, ἐκεῖνος ὃν ἠγάπησεν ὑπὲρ τὸν ἑαυτὸν του! Καὶ κἀνηται ἐκεῖ, κατασυντετριμμένος τὴν καρδίαν, ὑπὸ τὸ ἄχθος τῆς συμφορᾶς των, ἀδελφοὶ ἐκ τῆς φιλίας, ἀδελφοὶ ἐκ τοῦ κοινού παθήματος, ὅπερ τοὺς συνήνου πρὸ τῆς κλίνης τοῦ ἀσθενοῦς, ἐν κοινῇ θλίψει καὶ δακρύοις!

Ἀλλ' ἡ ἐλπίς δὲν τοὺς ἐγκατέλιπεν ἀκόμη εὐρίσκειται κεκρυμμένη εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας των, ὡς ἔμεινε κεκρυμμένη ἄλλοτε εἰς τὴν πυξίδα τῆς Πανδώρας. Διὰ τοῦτο ἐλπίζουσιν ὅτι ὁ προσφιλέτης των ἀσθενῆς ἴσως διασωθῆ. Καὶ ἐπαγρυπνοῦσι νυχθημερὸν ἄνωθεν αὐτοῦ, καὶ τῷ παρέχουσι πᾶσαν περιποίησιν, αὐτοὶ μόνον ἐκτελοῦντες τὰς παραγγελίας τῶν ιατρῶν, διώκοντες τοὺς ὑπηρετάς, περὶ πάντων φροντίζοντες μετὰ τοῦ ἐνδιαφέροντος ἐκείνου, ὅπερ μόνῃ ἢ στοργῇ ὑπαγορεύει.

[Ἔπειτα συνέχισα]

ἜΠΟ ΤΟ ΦῶΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Ὁ Βετχόβεν, ἦτο μισάνθρωπος, ἀπέφευγε τὴν κοινωνίαν. . . .

Ἐσπέραν τινὰ περιδιαβάζων μόνος εἰς τὰ περιχώρα τῆς Βόννης ἔστη ἐνώπιον μικρᾶς ἀγροτικῆς οἰκίας, ὅπως ἀκούσῃ τὴν γλυκεῖαν μελωδίαν ἐνός τῶν ἔργων του, ὅπερ ἔπαιζε τις ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου. Ὁ μέγας μουσουργός, ἐλυμῶμενος ὑπ' ἀγνώστου δυνάμεως, εἰσήλθεν εἰς τὴν οἰκίαν. . . . ἀνέβη τὴν κλίμακα. . . . ἀπόθνησε τὴν θύραν καὶ εὐρέθη ἐντός αἰθούσας.

— Εἶσαι σύ, πάτερ; ἠρώτησεν αὐτόν, χωρὶς νὰ στραφῆ νέα τις κόρη, ἧτις ἔπαιζεν ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου.

Καὶ ἐξηκολούθησε παίζουσα.

Ὅταν ἐτελείωσε τὸ τεμάχιον, ἠγέρθη καὶ στραφεῖσα,

— Ἐλθέ, λοιπόν, πάτερ, εἶπεν, ὅπως σ' ἐναγκαλισθῶ, δὲν δύναμαι νὰ ἔλθω πρὸς σέ.

Ὁ Βετχόβεν εἶδε τότε θλιβερώτατον θέαμα. Εὐρίσκειτο ἐνώπιον νέας μόλις δεκαεῖς ἔτων, ὠραιότατης.

Ἡ δυστυχῆς ἦτο τυφλή.

Ὁ μουσουργὸς ἀφῆκε κραυγὴν.

— Δὲν εἶσαι σύ, πάτερ; ἐπανελάβεν ἡ νέα.

— Ὅχι, δεσποίνις, ἀλλὰ μὴ ταράττεσθε. . . . εἶμαι φίλος. . . . ἔρχομαι ὅπως σὰς συγχαρῶ διὰ τὸν ἀκριβῆ καὶ ὠραῖον τρόπον δι' οὗ παίζετε τὸ ἔργον μου.

— Εἶσθε ὁ Βετχόβεν! . . . ἀνέκραξεν ἡ κόρη.

Καὶ χεῖμαρρος δακρύων ἔρρευεν ἀπὸ τῶν τυφλῶν ὀφθαλμῶν τῆς.

— Ἀχ! ἐπανελάβε κλαίουσα, πόσον εἶμαι δυστυχῆς, μὴ δυνάμενη νὰ ἴδω τὸ δαιμόνιον ἐκείνου πνεῦμα, τὸ ὅποῖον ἴσταται ἐνώπιόν μου! Φεῦ! κύριε, δύο ἤδη ἔτη παρήλθον ἀφ' οὗτο εἶμαι τυφλή καὶ ἄνευ τῆς παρηγορίας, ἣν εὐρίσκα εἰς τὴν μουσικὴν, καὶ πρὸ πάντων εἰς τὰ ἔργα σὰς ἠθελον εἶσθαι ἤδη ἀποθνεύσασα ἐξ ἀπελπισίας.

— Δυστυχῆς τέκνον, εἶπεν ὁ Βετχόβεν, δὲν δύνασαι νὰ με ἰδῆς, δύνασαι ὅμως νὰ μ' ἀκούσῃς.

Ἐκάθησεν ἐνώπιον τοῦ κλειδοκυμβάλου. . . . Δάκρυ εὐσπλαγχνίας ἔβρεξε τὰς παρειὰς τοῦ μεγάλου καλλιτέχνου. Ὁ πόνος αὐτοῦ διεδόθη ἐπὶ τοῦ μουσικοῦ ὄργάνου, οἱ δάκτυλοι του ἀπέσπασαν ἀπὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου τὴν λυπηρὰν ἐκείνην ἐλεγείαν, ἧτις κατέστη περίφημος ὑπὸ τὸ ὄνομα Φῶς τῆς Σελήνης.

Τὸ ἀριστούργημα τοῦτο εἶχεν αὐτοσχεδιασθῆ!

Ἐν τῷ Γραφεῖῳ τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, πωλοῦνται καὶ ἀποστέλλονται ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ τὰ ἑξῆς βιβλία:

* Τὸ 500,000,000 πρὸς Ἰνδῆς Ἡγεμονίους, μυθιστόρημα ὑπὸ Μουλιου Βιαν, λεπτὰ 60.

* Ἀπομνημονεύματα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης, ὑπὸ Φωτάκου, ὑπακιστοῦ τοῦ Κολοκοτρώνη, δρ. 1 [ἐκδ. Γαλ. 1, 20].

* Ἑλληνικὸ Ἅγιον ἐν Τριακοσάδραχμον ἑσθλοῦν, διήγημα Γρ. Δ. Σεντοπούλου, δ 1.

* Ἐπιστολαὶ μᾶς Μηνιδαστριάς, ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, λεπ. 40.

* Εἰκόνας, σατυρικαὶ διατριβαί, ὑπὸ Δ. Γρ. Κακπόρουλου, λ 60.